Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu

(5 octombrie)

Materiale despre Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20cuv.%20Daniil%20%C5%9Fi%20Misail,%20M%C4%83n.Turnu%20(5%20oct.)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Daniil+%C5%9Fi+Misail#

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Turnu

***

Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail s-au născut în a doua jumătate a sec. al 16-lea în părţile Olteniei. Amândoi au lăsat casă, părinţi, fraţi, rude şi prieteni şi au intrat în Mănăstirea Cozia, unde vieţuiau în ascultare, smerenie şi aspre nevoinţe. Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail au fost înmormântaţi lângă altarul bisericuţei lor, iar în 1676, mitropolitul Varlaam al Ţării Româneşti le-a mutat sfintele moaşte la temelia bisericii din piatră zidită acolo de el. Sfântul Sinod al Bisericii noastre i-a canonizat pe aceşti sfinţi români în anul 2016 având ca zi de prăznuire data de 5 octombrie.

Index

Slujba Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu 4
Acatistul Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail, de la Mânăstirea Turnu 26
Viața Sfinților cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu 38
Sinaxar - Sfinții cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu - 5 octombrie. 51
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta mucenița Haritina; Sfinții cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu 52
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta mucenița Haritina; Sfinții cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu 54
Canonizarea Sfinților cuvioși Daniil și Misail și a Sfinților cuvioși Neofit și Meletie 57
Sfânta Liturghie și proclamarea Canonizării Sfinților cuvioși Daniil și Misail și a Sfinților cuvioși Neofit și Meletie 57
Diac. Ştefan Sfarghie - Ne vom închina Sfinţilor Daniil, Misail, Neofit şi Meletie 61
Tomos sinodal pentru canonizarea Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara şi a Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mânăstirea Turnu 65
Prăznuirea Sfinților cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu 72
Viața și Acatistul Sfinților cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu 75
Apariţie editorială: Slujba Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu 77
Pilde de sfinţenie şi normalitate creştină 79
Ștefania Coşuleanu - Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail, căutarea desăvârşirii 83
Film documentar despre Sfinții cuvioși Daniil, Misail, Neofit și Meletie de la Râmnicu-Vâlcea 88
Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Turnu de pe valea Oltului 89
(Foto) Pe urmele Sfinţilor Daniil şi Misail la Mănăstirea Turnu 92

(Foto) Închinare la peşterile Sfinţilor Daniil şi Misail la Mănăstirea Turnu....102
Dumitru Manolache - Grotele Sfinților Daniil și Misail de la Turnu 113
Icoane.....123

Slujba Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu

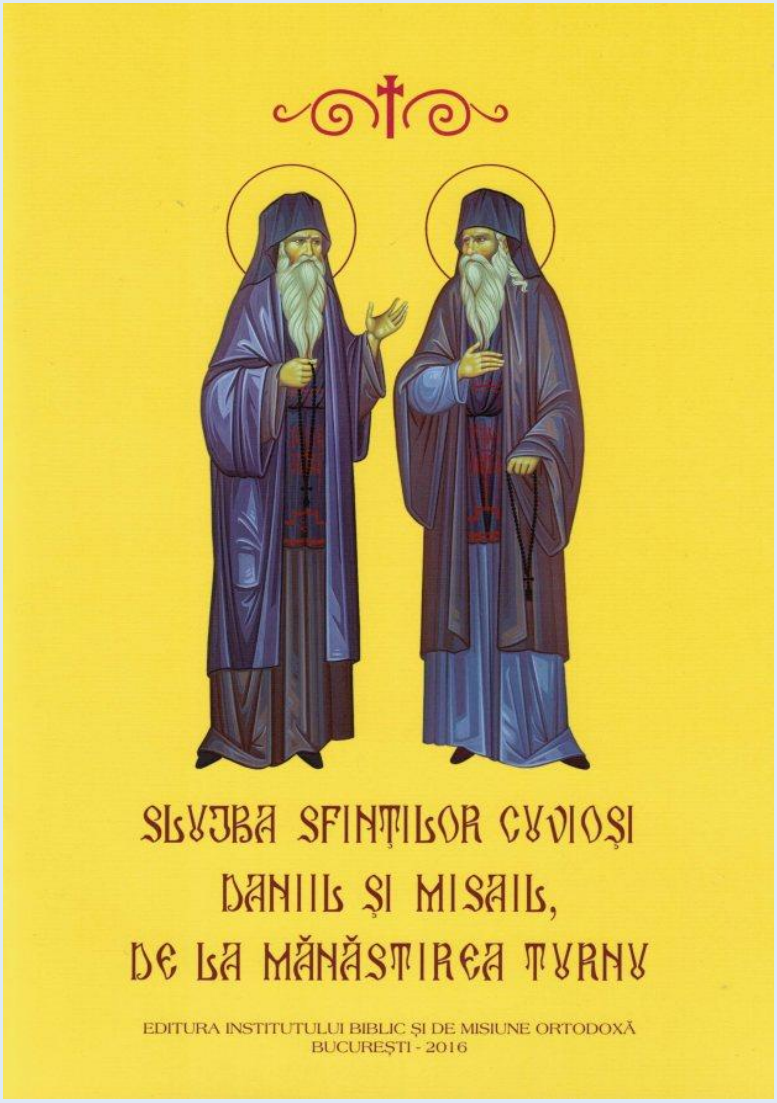

La Vecernia mică

La Doamne, strigat-am..., punem 4 **stihiri**, glas 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Pe cuvioșii părinți Daniil și Misail, care cu bucurie și cu râvnă fierbinte, pe toate ale lumii le-au părăsit și slujirii Stăpânului s-au dăruit întru toată viața lor, cu evlavie să îi cinstim acum (de două ori).

Prea lăudaţilor pustnici din Munții Coziei, părinte Daniile, schimonah și duhovnic, și mult-nevoitorule Misail, ocrotiți cu cerescul har locașul sfânt pe care voi l-ați întemeiat și pe cei ce se nevoiesc întru el.

Întru cântări prăznuiește al vostru sfânt sobor din Mănăstirea Turnu, unde peștera voastră altar sfințit se vede prin osteneli, rugăciune și privegheri, iar ale voastre sfinte moaște ne sunt izvor de minuni și de tămăduiri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

De Dumnezeu purtătorilor părinţii Daniil şi Misail, cei ce în Mănăstirea Cozia ați crescut duhovnicește și în sihăstria de la Turnu v-ați desăvârșit prin pustnicie, după dreptate lăudăm ostenelile voastre, pe care le-ați săvârșit pentru dragostea lui Hristos, că, după cuvântul Scripturilor, nădejdea voastră este plină de nemurire. Pentru aceasta, în viață nevoindu-vă, cu mari binefaceri ați fost dăruiți în cer, că Dumnezeu v-a aflat vrednici de El. Acestuia cu de-adinsul rugați-vă să se mântuiască și sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), *acelaşi glas*

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

La Stihoavnă

Stihiri, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Carul virtuților ți-a fost spre înălțarea la veșnica odihnă, părinte Daniile, ca lui Ilie oarecând.

Stih: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuvioșilor Săi.

Muntele Coziei, părinte Misaile, Sinai ți-a fost, în care vedeai pe Domnul slavei în rugul rugăciunilor.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi.

Tainic v-ați nevoit, în aspră pustnicie, nevrând lumeasca slavă, pentru aceasta, Domnul după sfârșit v-a proslăvit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii, *asemenea*

Sfinților cuvioși, cu mintea și cu gândul, precum și cu cuvântul, slăveați pururi pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), *asemenea*

Pustnicii Daniil şi Misail, Fecioară, cu a ta mijlocire, surpând ispite grele, te prea măreau de-a pururea.

Troparul Sfinţilor, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Dascăli ai rugăciunii neîncetate și ai luptelor duhovnicești v-ați arătat, cuvioşilor Daniil şi Misail, că de iubirea Mântuitorului Hristos nedespărţiţi fiind, cu apostolească râvnă Preasfintei Treimi aţi slujit cu osârdie, în peşteri nevoindu-vă. Pentru aceasta cerem cu smerenie: Rugaţi-vă, să se mântuiască sufletele noastre!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu) - al Învierii*, acelaşi glas*

Gavriil, zicând ție, Fecioară: Bucură-te! împreună cu glasul S-a întrupat Stăpânul tuturor întru tine, chivotul cel sfânt, precum a zis dreptul David. Arătatu-te-ai mai cuprinzătoare decât cerurile, ceea ce ai născut pe Făcătorul tău. Slavă Celui ce S-a sălășluit întru tine! Slavă Celui ce S-a născut din tine! Slavă Celui ce ne-a mântuit pe noi prin naşterea ta!

Ectenia întreită şi otpustul.

La Vecernia mare

După obișnuitul psalm, cântăm Fericit bărbatul..., starea întâi, iar de va fi sâmbătă seara, catisma toată. La Doamne strigat-am..., punem 8 **stihiri**, glasul 1:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

În lumina lui Hristos voind a umbla, cuvioşilor Daniil şi Misail, aţi plecat în pustie, lepădându-vă de patimi şi de pofte, iar în suflet v-aţi hrănit cu dorul de Dumnezeu sub povăţuirea părinţilor, şi chipul îngeresc l-aţi primit ca pe o taină a prefacerii duhovniceşti. Pentru aceasta, şi pe noi călăuziţi-ne la Împărăţia Cerurilor (de trei ori).

Curăţindu-vă mintea de patimi, iar simţirea ca pe un prunc la sânul Duhului încălzindu-o, ca de la o maică v-aţi învăţat a cugeta şi a striga cu El: Doamne Iisuse, miluieşte-mă! Aşa, înlăuntrul vostru aţi aflat mărgăritarul iubirii de Dumne-zeu, iar cele trecătoare pentru El lăsând, aţi pustnicit, cuvioşilor sihaştri Daniil şi Misail (de trei ori).

Slăviţi călăuzitori spre Împărăţia Cerurilor şi iubitori de Dumnezeu ce acoperă toată lumea v-aţi arătat, Sfinţilor Daniil şi Misail, asemănându-vă cuvioşilor de demult, de a căror îndrumare v-aţi folosit. Mijlociţi de la Hristos iertare sufletelor noastre şi milă de la Cel Preaînalt (de două ori).

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

După dreptate cântă psalmistul David: Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi! Minunați sunt înaintea ochilor noștri și cuvioșii părinți Daniil și Misail, că aceştia, ani îndelungați slujind Domnului întru osteneli, biruind patimile și lucrând virtuțile sufletești, și-au împodobit căruntețile cu înțelepciunea și vârsta bătrâneților cu viețuirea neîntinată; pentru care toți au cunoscut că har și milă este întru cuvioșii Lui, rugători pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), *Dogmatica glasului*

Cine nu te va ferici, Preasfântă Fecioară, sau cine nu va lăuda prea curată naşterea ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul-Născut, Acelaşi din tine, cea curată, a ieşit, negrăit întrupându-Se, din fire Dumnezeu fiind şi cu firea om făcându-se pentru noi, nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi neamestecate fiind cunoscut; pe Acela roagă-L, curată, cu totul fericită, să se mântuiască sufletele noastre.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei, Paremiile

Din Înțelepciunea lui Solomon, citire:

(3: 1-9)

Sufletele drepților sunt în mâna lui Dumnezeu și nu se va atinge de ele chinul. Părutu-s-a în ochii celor nepricepuți că au murit și s-a socotit pedepsire ieșirea lor și mergerea de la noi sfărâmare, dar ei sunt în pace. Că înaintea feței oamenilor de vor lua și chinuri, nădejdea lor este plină de nemurire. Și puțin fiind pedepsiți, cu mari binefaceri vor fi dăruiți, că Dumnezeu i-a încercat pe ei și i-a aflat vrednici de El. Ca aurul în topitoare i-a lămurit pe ei, și ca pe o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Și în vremea cercetării lor vor străluci și ca scânteile pe paie vor fugi. Judeca-vor limbi și vor stăpâni popoare și va împărăți într-înșii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre Dânsul vor înțelege adevărul și credincioșii în dragoste vor rămâne cu El. Că har și milă sunt peste cuvioșii Lui și cercetare întru aleșii Lui.

Din Înțelepciunea lui Solomon, citire:

(5: 16-24; 6: 1-3)

Drepții în veci vor fi vii și întru Domnul plata lor și purtarea de grijă pentru dânșii de la Cel preaînalt. Pentru aceasta, vor lua împărăția podoabei și stema frumuseții din mâna Domnului; căci cu dreapta Sa îi va acoperi pe ei și cu brațul Său îi va apăra. Lua-va toată arma dragostei Lui și va într-arma făptura spre izbânda asupra vrăjmașilor. Îmbrăca-se-va în zaua dreptății și Își va pune coif, judecata cea nefățarnică. Lua-va pavăză nebiruită sfințenia și va ascuți cumplită mânie ca o sabie; și va da război împreună cu ei lumea asupra celor fără de minte. Merge-vor drept nimeritoare săgețile fulgerelor și ca dintr-un arc bine încordat al norilor, la țintă va lovi. Și din mânia cea zvârlitoare de pietre pline se vor arunca grindine. Întărâta-se-va asupra lor apa mării și râurile îi vor îneca de năprasnă. Sta-va împotriva lor Duhul puterii și ca un vifor îi va vântura pe ei și va pustii tot pământul fărădelegea și răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Auziți, dar, împărați, și înțelegeți, învățați-vă, judecătorii marginilor pământului. Luați în urechi cei ce stăpâniți mulțimi și cei ce vă trufiți între popoarele neamurilor. Că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea, și puterea de la Cel preaînalt.

Din Înțelepciunea lui Solomon, citire:

(4: 7-15)

Dreptul de va ajunge să se sfârșească mai înainte, întru odihnă va fi. Că bătrânețile sunt cinstite, nu cele cu mulți ani, nici cele ce se numără cu numărul anilor. Ci cărunteţile sunt înțelepciunea oamenilor și vârsta bătrâneților este viața neîntinată. Plăcut fiind lui Dumnezeu, l-a iubit și viețuind între păcătoși, s-a mutat. Răpitu-s-a, ca să nu schimbe răutatea mintea lui sau înșelăciunea să înșele sufletul lui. Că râvna răutății întunecă cele bune și neînfrânarea poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Sfârșindu-se curând, a plinit ani îndelungați. Că plăcut era Domnului sufletul lui. Pentru aceea s-a grăbit a-l scoate pe dânsul din mijlocul răutății. Și popoarele, văzând, n-au cunoscut și nici n-au pus în gând una ca aceasta: că har și milă este întru cuvioșii Lui și cercetare întru aleșii Lui.

La Litie

Stihira, glasul al 2-lea, însuşi glasul: Din tinerețe iubind calea virtuții, ați deprins nevoințele cele stingătoare de patimi și ați învățat pe oameni să urască plăcerile, izvor al durerilor. Drept aceea, cuvioșilor părinți Daniil și Misail, vase pline de lumină ale Sfântului Duh făcându-vă și de la Dânsul primind darul minunilor, rugați-vă pentru tămăduirea celor bolnavi cu trupul și cu sufletul, pentru îndreptarea noastră pe calea pocăinței celei adevărate și pentru mântuirea tuturor celor ce vă cinstesc cu evlavie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 5-lea*

Lăudaţi şi vă veseliţi, cetele călugărilor, că iată părinţii doririlor, cuvioșii Daniil și Misail, astăzi se arată în Biserica Mântuitorului Hristos prin sfintele lor moaşte şi prin icoana lor. Veniţi să-i cinstim, ca pe niște mărgăritare ascunse ale iubirii de Dumnezeu, că acum înaintea Preasfintei Treimi neîncetat se roagă pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), *acelaşi glas*

Fericimu-te pe tine, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, şi te slăvim, credincioşii, după datorie, pe tine, cetatea cea neclintită, zidul cel nesurpat, folositoarea cea tare şi scăparea sufletelor noastre.

La Stihoavnă

Stihiri, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Vrednici slujitori al lui Mântuitorului Hristos aţi fost, fericiţilor pustnici, liturghisind neîncetat dragostea lui Dumnezeu, căci ostenindu-vă în peşterile voastre, sufletele la ceruri aţi ridicat. Şi din slabi cu trupul şi în strâmtorări fiind, cu dorul după cele înalte şi dumnezeieşti aţi alergat, iubitorilor de Dumnezeu.

Stih: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Săi.

Râvnă pentru liniştire aţi avut, cuvioşilor Daniil şi Misail, căci învăpăiaţi de cuvântul dumnezeiesc al Mântuitorului Hristos, floare a smereniei şi rai al harului v-aţi arătat, sfinţilor isihaşti. Şi chilii de piatră zidind cu osârdie pentru ostenelile sufletului, scris-aţi pe tăbliţele inimii legea şi cuvintele Domnului, de Dumnezeu văzătorilor.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi.

Pe scara înălţată până la cer şi descoperită lui Iacob ca nişte îngeri v-aţi urcat, şi adâncul Proniei dumnezeieşti l-aţi pogorât pe pământ, văzut-aţi strălucirea nesfârşită a Luminii celei neapropiate, cuvioşilor. Astfel, închinarea de taină şi zborul către ceruri al inimii ni-l arătaţi nouă în biserică.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 5-lea*

Cuvioșilor părinți, glasul Evangheliei Domnului auzind, lumea ați părăsit, bogăția și slava întru nimic le-ați socotit; pentru aceasta, tuturor ați strigat: Iubiți pe Dumnezeu și veți afla har veșnic. Nimic să nu cinstiți mai mult decât dragostea lui, ca, atunci când va veni întru slava Lui, să aflați odihnă cu toți Sfinții! Cu ale căror rugăciuni, Hristoase, păzește și mântuiește sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu) - a Învierii, *acelaşi glas*

Biserică și ușă ești, palat și scaun al Împăratului, Fecioară prea cinstită, prin care Izbăvitorul meu, Hristos Domnul, celor ce dormeau întru întuneric S-a arătat,

Soarele dreptății fiind, vrând să lumineze pe cei pe care i-a zidit după chipul Său, cu mâna Sa. Pentru aceasta, cu totul lăudată, ca una ce ai agonisit ca o Maică îndrăzneală către Dânsul, roagă-L neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfinţilor, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Dascăli ai rugăciunii neîncetate şi ai luptelor duhovniceşti v-aţi arătat, cuvioşilor Daniil şi Misail, că de iubirea Mântuitorului Hristos nedespărţiţi fiind, cu apostolească râvnă Preasfintei Treimi aţi slujit cu osârdie, în peşteri nevoindu-vă. Pentru aceasta cerem cu smerenie: Rugaţi-vă, să se mântuiască sufletele noastre!

Dacă se face binecuvântarea pâinilor, se cântă Troparul cuvioșilor de două ori și troparul: Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te…, o dată. Dacă nu se face binecuvântarea pâinilor, se cântă Troparul cuvioșilor, Slavă..., Și acum..., al Născătoarei – al Învierii, același glas (a se vedea la Vecernia mică).

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul cuvioșilor (de două ori), Slavă..., Și acum..., al Născătoarei - al Învierii, același glas (a se vedea la Vecernia mică).

După întâia Catismă se cântă **Sedelnele**, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Dumnezeiesc păstor ai fost sihaştrilor, părinte Daniil, duhovnic iscusit, și ucenicilor ai dat înțeleptele tale sfaturi. Drept aceea, roagă-te împreună cu Misail, al tău vrednic ucenic, pentru cei ce vă laudă, cinstesc al vostru praznic și cântă: Bucură-te, doime de sihaștri!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Însăşi **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

După a doua Catismă se cântă **Sedelnele**, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Cine nu va lăuda culmile de sfințenie pe care voi v-ați înălțat, prea luminaților părinți? Că dorul vostru de ceruri nestins a rămas și în toată viața ați slujit lui Hristos întru smerenie, răbdare și nevoință. Pentru aceasta acum cu Sfinții bucurându-vă în cereștile locașuri, rugați-vă pururea cu îndrăzneală să fim și noi împlinitori poruncilor Domnului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Însăşi **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Polieleu și **Mărimurile**:

Mărimu-vă pe voi, iubitorilor de Dumnezeu, pustnici, Daniil şi Misail, povăţuitori ai călugărilor şi împreună vorbitorilor cu Îngerii.

Veniţi, toţi credincioşii, să lăudăm pe cuvioşii Daniil şi Misail, zicând: pe lauda monahilor.

Stihuri:
1. Doamne iubit-am bunăcuviinţa casei Tale şi locul sălăşluirii slavei Tale.
2. Aşteptând am aşteptat pe Domnul, că a căutat spre mine şi a auzit rugăciunea mea.

3. Pentru cuvintele buzelor Tale eu am păzit căi aspre.
4. Schimbat-ai plângerea mea întru bucurie, rupt-ai sacul meu şi m-ai încins cu veselie.
5. Fericiţi cei ce locuiesc în casa Ta, în vecii vecilor te vor lăuda.
6. Cine se va sui în muntele Domnului, sau cine va sta în locul cel sfânt al Lui?

După Polieleu, **Sedelnele**, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

A Treimii icoană purtând în sufletele lor cuvioşii Daniil şi Misail, pe muntele Coziei s-au închinat în duh şi în adevăr, pogorârea Cuvântului au înţeles cu făptuirea. Pentru aceasta, roua sfinţită a Duhului Celui de viaţă făcător o au primit. Izvoarele harului revărsaţi cu dragoste peste dreptslăvitorii creştini, cei ce vă cinstesc cu cântări şi măresc cu laude pomenirea voastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Însăşi **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Antifonul întâi al glasului al 4-lea

Prochimen, glasul al 4-lea: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.

Stih: Ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă?

Evanghelia de la Marcu (8: 34-38; 9:1) (vezi în Duminica a treia a Postului mare, la Liturghie): Zis-a Domnul: Cel ce voieşte să vină după Mine să se lepede de sine...

Ev. Marcu 8, 34-38; 9,1

34 Şi chemând la Sine mulţimea, laolaltă cu ucenicii Săi, le-a zis: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie.
35 Că tot cel ce va voi să-şi scape viaţa, O va pierde; iar cel ce-şi va pierde viaţa pentru Mine şi pentru Evanghelie, acela o va mântui.
36 Că ce-i foloseşte omului să câştige lumea întreagă şi să-şi păgubească sufletul?
37 Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său?
38 Că tot cel ce se va ruşina de Mine şi de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat şi păcătos, de acela şi Fiul Omului Se va ruşina când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinţii îngeri“.

1. Şi le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăţia lui Dumnezeu, venind întru putere.”

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.

14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

Pentru rugăciunile cuvioşilor Tăi Daniil şi Misail, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Stihira, glasul al 6-lea: Cuvioșilor părinți Daniil și Misail, în tot pământul românesc a ieșit vestirea faptelor voastre. Pentru aceasta în ceruri ați aflat plata ostenelilor voastre. Taberele demonilor le-ați pierdut, cetele îngerești ați ajuns, a căror viață fără prihană ați urmat. Îndrăznire având către Hristos Dumnezeu, cereți pace pentru sufletele noastre.

Canoanele - Punem Canonul Născătoarei de Dumnezeu (al Paraclisului sau din Bogorodicină), cu Irmosul, pe 6, și al cuvioșilor pe 8.

Canonul cuvioşilor

Cântarea întâi

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Cu iscusinţă te-ai suit la cer, cuvioase părinte Daniil, şi zidire nouă te-ai făcut spre călăuzirea şi luminarea celor ce aleargă la mijlocirea ta.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Ca dintr-o făclie luminoasă darul isihiei dumnezeieşti s-a răspândit din fiinţa ta cuvioase părinte şi în toată Biserica s-a răspândit mireasma sfinţeniei tale.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Ca la un izvor de apă vie veneau spre tine, cuvioase părinte Daniil, toţi pustnicii din Muntele Cozia, ca să primească înţelepciunea şi darurile Duhului ce izvorau din viaţa şi faptele tale.

Al Născătoarei

De boli, de dureri şi de întristări, Stăpâne Hristoase, Te rugăm să ne izbăveşti pentru mijlocirea Maicii Tale şi a Sfinţilor Tăi cuvioşi.

Catavasiile praznicului

Cântarea a III-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra Crugului Ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, Cel ce eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Fericiţi sunteţi, voi, Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail, că mai presus de toate cele pământeşti pe Dumnezeu L-aţi iubit şi aţi lucrat mântuirea sufletelor voastre, povăţuiţi-ne şi pe noi pe cale Împărăţiei cerurilor aşa cum aţi îndrumat pe sihaştrii din Munţii Coziei.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Spre folosul duhovnicesc al călugărilor şi credincioşilor, ca nişte iubitori de linişte şi de viaţă pustnicească, aţi dăltuit cu multă trudă lăcaşe pustniceşti unde florile pustiei să crească sub ocrotirea şi îndrumarea voastră.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Pentru sihaştrii din muntele Cozia v-aţi pus sufletul chezaş înaintea lui Dumnezeu, sfinţilor, pătimind dureri lăuntrice ca să-i naşteţi în Hristos căci pe toţi deopotrivă îi păzeaţi întru dragostea Lui.

Al Născătoarei

De primejdii cumplite şi de nevoi apărați-ne, sfinților cuvioși, pe cei ce vă cinstesc şi cu evlavie sărută icoana voastră și sfintele moaște, că voi pentru noi vă rugați cu Maica lui Dumnezeu.

Sedelnele, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu tainã luându-o întru cunoştinţă cel fără de trup în casa lui Iosif, degrab a stat înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape fără schimbare tot întru tine, pe care şi văzându-l în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Înaintea Împăratului a toate aţi umblat în viaţa voastră, Sfinţilor, şi acum cu sufletul Îi staţi înainte, cuvioşilor Daniil şi Misail, îndreptători ai cetelor călugăreşti prin lucrare şi prin cuvânt. Drept aceea, rugaţi-vă Domnului să dobândim milă în ziua judecăţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Însăşi **podobia:** Porunca cea cu tainã luându-o întru cunoştinţă cel fără de trup în casa lui Iosif, degrab a stat înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape fără schimbare tot întru tine, pe care şi văzându-l în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Cântarea a IV-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale, grăia proorocul şi am proslăvit puterea Ta.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Îngerescul chip primindu-l în Mânăstirea Cozia, după care dorind după rugăciunea neîncetată în peşteri v-aţi retras ca să staţi în lumina iubirii Mântuitorului Hristos. Că aici aţi zidit Mănăstirea Turnului prin privegherea născătoare de trezvie, Sfinţilor părinţi, Daniil şi Misail.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Flămânzind şi însetând după cele cereşti v-aţi hrănit neîncetat din adâncul tainei lui Dumnezeu. Şi aţi biruit cu postirea poftele de suflet pierzătoare. Iar acum vă desfătaţi, sfinţilor pustnici, de lumina cea neapropiată a Împărăţiei lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Prin nevoinţe mai presus de fire aţi tăiat cu sabia Duhului pornirile trupului păcatului şi aţi primit înfierea cea de sus, nedespărţiţi făcându-vă de iubirea Mântuitorului Hristos întru cele cereşti.

Al Născătoarei

Visterie a harului cunoaștem toți moaștele voastre, cuvioși părinți Daniil și Misail, cei ce de-a pururea pentru noi vă rugați cu Fecioara, Maică a lui Dumnezeu.

Cântarea a V-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt, pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Ca nişte miei de junghiere pe jertfelnicul de închinare al pustniciei în munte v-aţi arătat, cuvioşilor Daniil şi Misail, Mănăstirea Turnu pe piatra Hristos zidindu-o.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Dumnezeiescul dar şi prefacerea duhovnicească le-aţi primit prin vieţuirea voastră pustnicească, chip al iubiri părinteştii pe voi cunoscându-vă.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Mărturisire dumnezeiască a numelui Mântuitorului Iisus Hristos şi închinare neclintită în Duh şi în adevăr ucenici v-aţi arătat Sfinţilor părinţi, Daniil şi Misail.

Al Născătoarei

Noi, cei luminaţi prin pilda vieții voastre, cuvioșilor părinți, vă rugăm să ne păziți de ispitele celui viclean, ocrotindu-ne împreună cu Fecioara, Maica Domnului.

Cântarea a VI-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog, ridică-mă din adâncul răutăţilor; căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

În lumina Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos aţi umblat, cuvioşilor, Daniil şi Misail, iar în inimă iubirea şi dorul de Dumnezeu agonisind, îmbrăcăminte de har aţi primit în dar.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Cu înfrânarea aţi uscat odrăslirile patimilor pământeşti şi înfierea cea de sus aţi primit prin suflarea duhului, că nedespărţiţi v-aţi făcut de iubirea Mântuitorului Hristos.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

În chiliile săpate în stâncă s-au nevoit cuvioşii isihaşti, Daniil şi Misail, şi pietre vii ale Bisericii pe ei s-au făcut, pentru viaţa veşnică.

Al Născătoarei

De supărări, de nevoi, de prigoniri şi de pagube păzeşte pe robii tăi, Maica lui Dumnezeu, că pe tine te avem toţi folositoare şi liman cu bună linişte.

Condacul, glasul al 8-lea: Pe apărătorii credinţei şi fericiţii călăuzitori ai călugărilor şi credincioşilor, pe sfeşnicele luminii dumnezeieşti şi rugătorii neîncetaţi ai Duhului să-i lăudăm, pe Daniil şi Misail, următorii Domnului, în cântări prea mărindu-i şi zicând: Rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre!

Icos: Graiul omenesc cum va putea să cuprindă cereasca lucrare, sau limba de lut cum va izbuti să aducă laudă vrednică celor ce s-au făcut îngeri în trup, cuvioşii Daniil şi Misail, cei ce poartă numele prorocilor? Dar, chemând în ajutor mijlocirea acestor părinţi şi învăţători iscusiţi ai vieţii duhovniceşti, cunoaştem puterea tainicei lucrări a rugăciunii lor neîncetate şi, cu bucurie, glăsuim acestor purtători de Duh Sfânt învăţători de obşte: Rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre!

Sinaxar

Întru această lună, octombrie, în ziua a 5- a, pomenirea Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu

În decursul veacurilor creştine, numeroşi sihaştri s-au nevoit pe Muntele Coziei. Aceşti plăcuţi ai lui Dumnezeu au mers departe de lume, în sihăstria munţilor, întocmai marilor nevoitori ai Bisericii, devenind călugări desăvârşiţi, iubitori de nevoinţă şi de viaţă pustnicească. Ei se pregătiseră din vreme în post şi rugăciune, în ascultare şi citirea dumnezeieştilor Scripturi, ajungând să cunoască Psaltirea pe de rost. Alţii se rugau cu Rugăciunea lui Iisus în desăvârşită linişte şi ascultare, nevoindu-se singuri ani îndelungaţi. La început şi-au construit bordeie, iar apoi şi-au săpat chilii în stânca muntelui, unde au trăit în post şi rugăciuni neîncetate, răbdând frigul, suferinţele şi ispitele de tot felul de la viclenii diavoli. Sfinţenia vieţii lor s-a făcut cunoscută multor călugări şi creştini, devenind adevărate pilde de rugăciune, nevoinţă şi vieţuire în Mântuitorul Hristos.

Sfinţii cuvioşi pustnici Daniil şi Misail s-au născut în a doua jumătate a veacului al XVI-lea în părţile Olteniei. Amândoi, încă din tinereţile lor, erau iubitori de nevoinţe pentru Dumnezeu şi doritori de viaţă sfântă, având o fierbinte dragoste către Mântuitorul Iisus Hristos şi către prea curata Sa Maică. Drept aceea, ascultând de porunca cea sfântă a Domnului: Cel ce voieşte să vină după Mine să se lepede de sine să-şi ia crucea sa şi să urmeze Mie, au lăsat casă, părinţi, fraţi, rude şi prieteni, şi au intrat în Mănăstirea Cozia ca fraţi, vieţuind în ascultare şi smerenie, urmând pe Fiul lui Dumnezeu, Cel ce s-a făcut ascultător Tatălui pentru noi, până la moartea pe cruce. Ei au deprins taina nevoinţelor, dobândind darul rugăciunii şi al iubirii de Dumnezeu.

Deci, parcurgând după rânduială, toate încercările duhovniceşti, s-au supus poruncilor stareţului lor şi ale fraţilor, fiind exemple vii de nevoinţă întru toate. Nu mult după ce au intrat în mânăstire, pentru multele lor osteneli şi pentru râvna lor după Dumnezeu, s-au făcut vrednici de mult dorita schimă a călugăriei, primind tunderea de la egumenul lor.

Cuviosul Daniil, fiind cunoscător al Sfintelor Scripturi şi al învăţăturilor Sfinţilor părinţi, dar având şi viaţă vrednică şi iscusinţă în viaţa călugărească, a fost învrednicit de harul preoţiei. Deci, ajuns ca făclia în sfeşnic, prin viaţă smerită şi curată, s-a făcut repede cunoscut de părinţii din mânăstire, care şi l-au ales duhovnic şi povăţuitor pe calea mântuirii.

Printre cei care se mărturiseau la cuviosul Daniil a fost şi vrednicul de pomenire, fericitul Misail, care i-a devenit şi ucenic duhovnicesc. Primind ascultarea de duhovnic, Sfântul Daniil a început şi mai cu osârdie a se nevoi, mergând din putere în putere şi sporind întru faptele cele bune, chip şi pildă făcându-se tuturor. După o vreme, dorind împlinire duhovnicească şi arzând de dragostea cea dumnezeiască, au hotărât să părăsească viaţa de obşte şi să meargă în pustnicie.

Primind binecuvântare de la stareţul lor, au mers dincolo de Turnul lui Traian, în ţinuturile Muntelui Cozia, unde şi-au săpat chilii în stânca muntelui lângă izvoarele de apă ale pădurii liniştite.

Multe au fost ispitele cuvioşilor, însă nici una n-a biruit setea lor de rugăciune, de linişte şi de osteneli.

Sub acoperământul Maicii Domnului, în jurul cuvioşilor s-a adunat o mică obşte de fraţi nevoitori întru rugăciunea neîncetată, în privegheri, post şi în citirea cărţilor folositoare de suflet. De aceea, fericiţii Daniil şi Misail au ridicat o biserică de lemn pentru trebuinţele lor, în cinstea Intrării în biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Cuviosul Daniil era duhovnic al tuturor pustnicilor din împrejurimi, la el spovedindu-se, după tradiție, și Sfinții sihaștri Neofit și Meletie. Aceștia coborau din când în când, mai cu seamă în duminici și sărbători, pentru a se spovedi și pentru a se împărtăși la Sfânta Liturghie săvârșită în acest schit, care, aflându-se în apropierea vechiului turn roman, s-a numit Schitul Turnu.

Spre sfârşitul vieţii, cuviosul Daniil, a dat părinţilor care se nevoiau acolo rânduieli de viaţă pustnicească, apoi, cunoscându-şi mai înainte sfârşitul, le-a pus povățuitor în locul lui pe ucenicul său, cuviosul Misail.

Amândoi fericiţii, Daniil şi Misail, după trecerea la cele veșnice, în prima jumătate a veacului al XVII-lea, au fost îngropaţi lângă altarul bisericuţei lor.

Când, în anul 1676, mitropolitul Varlaam al Țării Românești a construit la schit o nouă biserică, de piatră, a așezat sfintele moaşte ale cuvioșilor Daniil și Misail la temelia altarului bisericii celei noi.

Astfel, cuvioşii Daniil şi Misail, avva şi ucenicul, s-au arătat vase alese ale Duhului Sfânt, înscriindu-se în rândul Sfinților cuvioşi sihaştri români, ca purtători de daruri duhovniceşti şi luminători prin vieţuirea sfântă.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a VII-a

Irmos: Tinerii, cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credința Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinților noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

În muntele vederii de Dumnezeu aţi fost purtaţi de duhul smereniei şi al iubirii de Dumnezeu şi de oameni, aprinşi fiind în inimi de focul ceresc al isihiei.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Luceferi ai Bisericii Olteniei v-aţi arătat şi umbrele înşelării diavoleşti aţi risipit, urcându-vă la ceruri cu sufletele, cuvioşilor, Daniil şi Misail.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Pe florile pustiei să-i lăudăm, pe cei ce s-au hrănit cu smerenia şi plini s-au arătat de sfântul har al rugăciunii şi evlaviei. Pe aceştia să-i cinstim cu laude în Biserica Domnului.

Al Născătoarei

Pe ai Tăi robi, Stăpâne, de primejdii îi scapă ca un Păstor prea blând, primind şi mijlocirea curatei Maicii Tale şi solirile Sfinţilor sihaştri Daniil şi Misail, duhovniceşti părinţi.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Mărirea pământească lepădându-o din inimă, adâncul smereniei în voi a încăput, părinţi ai pustiei, binecuvântându-L pe Domnul în veci.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

De râvna Bisericii Mântuitorului Hristos fiind mistuiţi, Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail, cu Sfintele taine dumnezeieşte v-aţi împărtăşit, binecuvântându-L pe Domnul totdeauna.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

În crăpăturile stâncilor sihăstreşti s-au sfinţit, Sfinţii Daniil şi Misail iar după mutarea lor la cele de sus cinstitele lor moaşte izvorăsc vindecări la toată făptura cuprinsă de durere.

Al Născătoarei

Noi te cunoaştem de Dumnezeu Născătoare şi Fecioară totodată, Marie, pe Hristos, al tău Fiu, de-a pururea slăvindu-L.

Cântarea a IX-a

Irmos: Cu adevărat te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu noi cei mântuiţi prin tine, Fecioară curată, împreună cu Cetele cele fără de trup, mărindute pe tine.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

În lume, de aici chipul vieţii celei de veci vi s-a arătat în duh, că nu numai prin viaţă curată ci şi prin moarte aţi prea slăvit pe Hristos Domnul, în trupurile şi în sufletele voastre, mărturisind Învierea Lui.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Necontenită slujire aţi avut şi spre ascultarea călugărească şi spre bucuria cerească v-aţi nevoit. Şi în cele de dincolo v-aţi arătat pustnici iscusiţi în cele dumnezeieşti, în Împărăţia Domnului sălăşluindu-vă cuvioşilor.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Cu neclintită blândeţe şi îndelungă răbdare s-au dovedit în încercări cuvioşii sihaştrii, Daniil şi Misail, până la hotarul veşniciei Crucea au purtat-o cu dragoste, ridicându-se din mormântul păcatului şi din groapa stricăciunii.

Al Născătoarei

Cu blânda Ta privire, Stăpâne, cercetează poporul Tău şi-l păzeşte de orice rău, prin rugăciunile celei ce Te-a născut cu trup.

Luminânda, glas 3:

Podobie: Cu duhul în biserică...

Întru lumina lui Hristos v-ați îmbrăcat, în munte nevoindu-vă și, precum oarecând pe Tabor, de lumina dumnezeiască v-ați bucurat, cuvioșilor Părinți Daniil și Misail, dorita îndumnezeire dobândind și îndrăznire câștigând a vă ruga pentru noi către Preasfânta Treime.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei), *asemenea*

Tu te-ai făcut locaș sfințit, prea curată Fecioară, primind în pântecele tău pe Dumnezeu Cuvântul, prin adumbrirea Duhului și vrerea Părintelui. Pentru aceasta, Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, fă-ne vrednici și pe noi a fi locașuri Treimii.

La Laude

Glas 4 „Cel ce ai fost chemat…”

Cu postiri îndelungate v-aţi nevoit şi cu osârdie aţi alergat spre cele de sus, Sfinţilor Daniil şi Misail, urmând părinţilor celor de demult, având ochii sufletului aţintiţi spre Pomul Vieţii şi spre Împărăţia cerurilor. Şi pătrunzându-vă de dragostea de Dumnezeu, cerul în peşterile voastre l-aţi pogorât cu smerenia, Sfinţilor pustnici. Pentru aceasta, prin rugăciunile voastre şi noi primim ajutor, şi luminare de sus luăm, iubitorilor de Dumnezeu.

Ca nişte părinţii smeriţi plini de dragoste dumnezeiască, Maicii Domnului i-aţi urmat în smerenie. Şi ca îngeri ai Domnului cu harul preoţiei v-aţi învrednicit. Şi cu cinste în sihăstrie vieţuind, floarea smereniei şi a pocăinţei aţi crescut. Pentru aceasta împreună cu ucenicii voştri şi noi ne cucerim de povăţuirile şi rugăciunile voastre duhovniceşti, înfierea cea de sus aflând în sihăstria Turnului.

Pentru fiii duhovniceşti, cuvioşilor pustnici, Daniil şi Misail, vă puneaţi şi sufletul şi trupul, multe ispite diavoleşti răbdând până în sfârşit, ca să-i naşteţi întru Hristos. Căci pe toţi îi iubeaţi la fel, isihaştilor, și în focul iubirii și al credinței îi îndemnaţi să fie stăruitori, de Dumnezeu iubitorilor!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. *glas 8*

Mulțimile călugărilor pe voi, îndreptătorii, vă cinstim, Sfinților părinți Neofit și Meletie, că prin voi pe cărarea cea dreaptă cu adevărat a umbla am cunoscut. Fericiți sunteți că lui Hristos ați slujit și puterea vrăjmașului ați biruit-o, cei ce sunteți cu Îngerii împreună vorbitori, cu drepții și cuvioșii împreună locuitori, cu aceștia rugați-vă Domnului să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Doxologia mare, Troparele, ecteniile şi otpustul.

La Liturghie

Fericirile din Canonul Sfinților, pe 8: Cântarea a III-a pe 4 și cântarea a VI-a pe 4. Apostolul din Epistola către Evrei (13: 7-16). Evanghelia de la Matei (10: 37-42; 11:1, vezi la Tunderea în monahism): Zis-a Domnul: Cel ce iubeşte pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine…

Acatistul Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail, de la Mânăstirea Turnu

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu - 5 octombrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=j2D8pk1P9Qg

&&&

Condacul 1

De Dumnezeu încununaţilor nevoitori, care chilii în stâncă pustniceşte şi-au făcut, sihăstrind, din multa dragoste către Domnul şi începători fiind Schitului Turnu, cu evlavie cântări să le aducem toţi, din inimă strigând: ***Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail!***

Icosul 1

Pe Piatra Hristos v-aţi întărit, sfinţilor, ostenindu-vă în nevoinţe pustniceşti ani îndelungaţi. Pentru aceasta, lucrarea harului dumnezeiesc sfinţitor primind în inimile voastre, lăcaşuri ale PreaSfintei Treimi v-aţi făcut şi povăţuitori ai monahilor, întemeind Sihăstria de la Turnu, pe Muntele Coziei. Drept aceea, din inimă vă cântăm:
Bucuraţi-vă, făclii aprinse în sfeşnicul ceresc;
Bucuraţi-vă, candele ce luminaţi inimile credincioşilor;

Bucuraţi-vă, icoane purtătoare ale chipului lui Hristos;
Bucuraţi-vă, trupuri sfinţite îmbrăcate în nemurire;
Bucuraţi-vă, suflete luminate de har;
Bucuraţi-vă, văzători cu ochii duhovniceşti;
Bucuraţi-vă, trăitori ai păcii întru Domnul;
Bucuraţi-vă, cei născuţi din nou prin harul Duhului Sfânt;
Bucuraţi-vă, dragoste şi iertare ce acoperă mulţime de păcate;
Bucuraţi-vă, „preoţie sfântă” şi „seminţie aleasă”;
Bucuraţi-vă, pietre vii în zidirea Bisericii lui Hristos;
Bucuraţi-vă, biserici însufleţite ale slavei cereşti;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail!

Condacul al 2-lea

Învăpăiaţi fiind de iubirea lui Hristos, aţi îmbrăţişat nevoinţele pustniceşti, fără a mai privi înapoi, spre ispitele lumii. Pentru aceasta, pe scara virtuţilor aţi suit neîncetat, cântând Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Îngeri în trup v-aţi arătat întâi în obştea Mânăstirii Cozia, Sfinţilor Daniil şi Misail, Îngerilor urmând cu ascultarea. Apoi, însetaţi fiind de dorul dumnezeiesc, aţi putut urca pe stâncile săpate de voi la Turnu, vieţuind în bucuria „rugului aprins” al rugăciunii, pentru care vă lăudăm, grăind:
Bucuraţi-vă, cunoscători ai iubirii lui Hristos;
Bucuraţi-vă, fii ai credinţei lui Avraam;
Bucuraţi-vă, lumini pentru cei din întunericul necunoştinţei;
Bucuraţi-vă, păzitori ai cuvintelor lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi biruit „pofta trupului şi trufia vieţii”;
Bucuraţi-vă, mărturisitori ai Întrupării Fiului lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi avut întru voi duhul adevărului;
Bucuraţi-vă, luptători pentru „credinţa dată Sfinţilor”;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi purtat „pecetea Dumnezeului Celui viu”;
Bucuraţi-vă, cei ce „v-aţi dezbrăcat de omul cel vechi”;
Bucuraţi-vă, cei „îmbrăcaţi întru Hristos”;
Bucuraţi-vă, comori de mare preţ ale virtuţilor;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail!

Condacul al 3-lea

Toţi nevoitorii din împrejurimile Coziei pe tine, Sfinte părinte Daniil, te aveau ca duhovnic şi aflau, prin rugăciunile şi povăţuirile tale, bucuria înfierii dumnezeieşti, cântând, împreună cu tine, Atotţiitorului: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

În crăpăturile stâncilor s-au nevoit sfinţii „de care lumea nu era vrednică” şi au co-vârşit slăbiciunea trupului cu tăria duhului. Pentru aceasta şi după mutarea lor la cele de sus, cinstitele lor moaşte izvorăsc râuri de vindecări şi minuni, iar noi le aducem cântarea:

Bucuraţi-vă, fii ai Împărăţiei veşnice;
Bucuraţi-vă, agonisitori ai strălucirii din Rai;
Bucuraţi-vă, lucrători cu puterea Duhului Sfânt;
Bucuraţi-vă, alinători ai bolilor sufleteşti;
Bucuraţi-vă, sprijinitori în multe încercări şi nevoi;
Bucuraţi-vă, cei slăviţi prin adevărata smerenie;
Bucuraţi-vă, rugători înflăcăraţi de râvnă sfântă;
Bucuraţi-vă, punţi între cer şi pământ;
Bucuraţi-vă, altare ale jertfei duhovniceşti;
Bucuraţi-vă, pururea slujitori înaintea lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, inimi pline de pacea veşniciei;
Bucuraţi-vă, pătimitori pentru dragostea lui Hristos;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail!

Condacul al 4-lea

Fericiţi sunteţi voi, sfinţilor, că prin plânsul şi pocăinţa voastră, v-aţi curăţit inima şi aţi dobândit nepătimirea cea mult dorită, depărtându-vă de ispitele lumeşti şi de bogăţia trecătoare, dar dobândind vistieriile darurilor cereşti de la Dumnezeu, că-ruia cântaţi: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

În „pământul celor blânzi” v-aţi sălăşluit, cuvioşilor Daniil şi Misail, povăţuind la limanul cel lin mulţimea sihaştrilor din împrejurimile Coziei, pururea rugători pen-tru Biserică şi neam, ucenici ai voştri smeriţi, care vă lăudau în cântări ca acestea:

Bucuraţi-vă, flori ale smereniei, crescute pe piscuri de munte;
Bucuraţi-vă, cei milostivi şi blânzi faţă de semeni;
Bucuraţi-vă, cei totdeauna „curaţi cu inima”;
Bucuraţi-vă, văzătorilor de Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, „făcătorilor de pace” duhovnicească;
Bucuraţi-vă, „fii ai lui Dumnezeu” după har;
Bucuraţi-vă, cei a căror „răsplată multă este în ceruri”;
Bucuraţi-vă, „sare a pământului şi lumină a lumii”;
Bucuraţi-vă, ţarini adăpate cu lacrimile pocăinţei;
Bucuraţi-vă, cei ce prin osteneli, aţi urmat Pătimirii lui Hristos;
Bucuraţi-vă, trăitori în lumina Întrupării Cuvântului;

Bucuraţi-vă, cei ce „v-aţi răstignit trupul, împreună cu patimile şi cu poftele”;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail!

Condacul al 5-lea

Flămânzind şi însetând după dreptate, aţi biruit cu postirea pofta trupului, iar acum vă adăpaţi din izvorul apei celei vii, curgătoare spre viaţa veşnică şi cântaţi, cu toţi Sfinţii lui Hristos: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Prin nevoinţe mai presus de fire, prin răbdare, ascultare şi smerenie, aţi primit harul dumnezeiesc întru lumina cea necreată, care vă împodobea chipul în vremea rugăciunii, fericirea Raiului gustând-o, pentru care şi după mutarea cu sufletul la ceruri, în haină de nuntă staţi înaintea Mirelui Hristos, mijlocitori fiind pentru cei ce vă laudă cu graiuri ca acestea:
Bucuraţi-vă, vase ale bunei credinţe;
Bucuraţi-vă, sălaşe ale înţelepciunii şi înţelegerii;
Bucuraţi-vă, pururea priveghetori asupra mişcărilor sufletului;
Bucuraţi-vă, trezvie a minţii spre vederea duhovnicească;
Bucuraţi-vă, trăitori ai temerii de Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, izvoare sfinte „din muntele cel cu umbra deasă”;
Bucuraţi-vă, îmbrăţişări părinteşti pentru „fiii risipitori”;
Bucuraţi-vă, vindecători ai neputinţelor omeneşti;
Bucuraţi-vă, răbdare părintească „până ce Hristos ia chip” în oameni;
Bucuraţi-vă, povăţuire milostivă a celor stăpâniţi de patimi;
Bucuraţi-vă, mâini întinse cu iubire spre ajutorarea săracilor;
Bucuraţi-vă, sprijinitori ai celor bolnavi şi lipsiţi;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail!

Condacul al 6-lea

Firea noastră cea slăbită prin căderea în păcat, vindecare a aflat întru Hristos, întru care şi voi v-aţi îmbrăcat la Botez şi a cărui Pătimire mai mult aţi urmat-o prin ostenelile săvârşite întru pustnicie. Pentru aceasta şi părtaşi v-aţi făcut bucuriei Învierii Domnului şi ca nişte biserici ale Dumnezeului celui viu fiind, slăviţi acum pe PreaSfânta Treime, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Cine poate să cânte cu vrednicie, viaţa slăviţilor sihaştri? Sau cine poate spune nevoinţa sfinţilor, pe care prin credinţă neclintită şi prin dragoste dumnezeiască au putut s-o ducă la bun sfârşit? Ci Tu, din cer, Doamne, revarsă peste noi mila Ta cea bogată, ca să vedem nestricăcioasa slavă a Sfinţilor Tăi nevoitori şi să cântăm:

Bucuraţi-vă, suflete ce urmează voia lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, trupuri ce ascultă de suflete;
Bucuraţi-vă, cei asemenea cu Îngerii netrupeşti;
Bucuraţi-vă, cei ajunşi la asemănarea cu Dumnezeu întru virtute;
Bucuraţi-vă, limanuri ale păcii duhovniceşti;
Bucuraţi-vă, inimi milostive faţă de cei deznădăjduiţi;
Bucuraţi-vă, braţe părinteşti mereu primitoare;
Bucuraţi-vă, izbăvitori din robia păcatului;
Bucuraţi-vă, iubitori ai tăcerii, uşa vorbirii de taină cu Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, mărturii vii ale sfinţeniei Ortodoxiei;
Bucuraţi-vă, părtaşi ai luminii Taborului;
Bucuraţi-vă, foişoare ale pogorârii Sfântului Duh;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail!

Condacul al 7-lea

Aprinşi de dor dumnezeiesc, asemenea proorocului Ilie, v-aţi făcut locuitori ai pustiei, mari postitori, rugători fierbinţi, flori ale smereniei şi pomi roditori ai harului, încă din viaţă, sfinţilor sihaştri. Deci, chilii de piatră făcând, cu osârdie, „aţi scris pe tăbliţele inimii cuvintele noului Legământ”, cântând neîncetat Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Spre folosul cel de obşte, ca nişte iubitori de linişte aţi dăltuit cu multă trudă, lăcaş sihăstresc, unde monahii ca nişte flori ale pustiei, aveau să crească sub ocrotirea voastră. Pe acesta şi acum ocrotiţi-l din cer şi binecuvântaţi pe cei ce acolo se ostenesc, grăind către voi:
Bucuraţi-vă, închinători „în duh şi adevăr”;
Bucuraţi-vă, izvoare de apă vie;
Bucuraţi-vă, suişuri către înălţimile Duhului;
Bucuraţi-vă, făclii în sfeşnic de stâncă;
Bucuraţi-vă, inimi în rugăciune;
Bucuraţi-vă, grăiri slăvitoare de Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, livezi odrăslitoare de roade sufleteşti;
Bucuraţi-vă, flori bine înmiresmate ale Raiului;
Bucuraţi-vă, cei înstrăinaţi de duhul lumii;
Bucuraţi-vă, cei încredinţaţi lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, făcători de minuni;
Bucuraţi-vă, stele luminătoare celor din întuneric;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail!

Condacul al 8-lea

Pentru sihaştrii din Muntele Coziei pe care îi povăţuiaţi, precum şi pentru toţi fiii duhovniceşti, „vă puneaţi şi sufletul”, sfinţilor, „pătimind dureri” lăuntrice „ca să-i naşteţi întru Hristos”. Că pe toţi, deopotrivă, îi păzeaţi întru dragostea Lui cea sfântă ca să cânte împreună cu voi: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

În peşterile munţilor, sihaştrii s-au sfinţit, iar, după mutarea lor la cele de sus, cinstitele lor moaşte izvorăsc vindecări tuturor celor ce deşi cuprinşi de durere, rugăciuni şi laude le aduc, zicând:
Bucuraţi-vă, fii prin har ai Tatălui ceresc;
Bucuraţi-vă, împreună moştenitori cu Hristos;
Bucuraţi-vă, rodiri ale Duhului Sfânt;
Bucuraţi-vă, trăitori ai Iubirii milostive a lui Hristos;
Bucuraţi-vă, cei ce v-aţi pus sufletul pentru ucenici;
Bucuraţi-vă, cei preschimbaţi prin lucrarea harului;
Bucuraţi-vă, umblători pe „calea cea strâmtă, ce duce la Viaţă”;
Bucuraţi-vă, „cei sfinţiţi întru Adevăr”;
Bucuraţi-vă, născători de credinţă în inimi;
Bucuraţi-vă, cei pecetluiţi cu semnul mântuitor al Crucii;
Bucuraţi-vă, împlinitori ai voii lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, privitori ai slavei celei neînserate;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail!

Condacul al 9-lea

Cu neclintită blândeţe şi îndelungă răbdare v-aţi dovedit în încercări, cuvioşilor sihaştri, iar crucea aţi purtat-o cu dragoste, până la hotarul veşniciei, înviind din mormântul păcatului şi din groapa stricăciunii. Drept aceea, cântaţi lui Hristos celui înviat: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Pe scara înălţată până la cer şi descoperită lui Iacob, ca nişte Îngeri aţi urcat, privind adâncul nesfârşit al Luminii celei neapropiate, cuvioşilor părinţi. Astfel, neaţi învăţat pe toţi a căuta numai cele veşnice şi a vedea făptura în lumina voii dumnezeieşti pentru care vă lăudăm, zicând:
Bucuraţi-vă, vase ale lucrării Duhului Sfânt;
Bucuraţi-vă, cei plini de dragoste nefăţarnică;
Bucuraţi-vă, cinstitori ai „Părintelui luminilor”;
Bucuraţi-vă, aflători ai Iubirii Fiului lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, sălăşluiri ale Sfântului Duh;

Bucuraţi-vă, neîncetat rugători pentru ţară şi lume;
Bucuraţi-vă, cei ce v-aţi cercetat inima în toată vremea;
Bucuraţi-vă, îndelung răbdători în osteneli şi boli;
Bucuraţi-vă, împlinitori ai Evangheliei Domnului;
Bucuraţi-vă, icoane ale fecioriei trupeşti şi sufleteşti;
Bucuraţi-vă, cei neagonisitori de averi şi săraci de bunăvoie;
Bucuraţi-vă, pilde de ascultare după Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail!

Condacul al 10-lea

Săltaţi şi vă veseliţi, popoarelor, că iată „bărbaţii dorirorilor" duhovniceşti se arată astăzi la Mânăstirea Turnu, pe Valea Oltului, răspândind, prin Sfintele lor moaşte şi prin icoana lor, harul sfinţitor şi tămăduitor, primit de la Hristos, înaintea căruia stând acum în ceruri, cântă neincetat: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Vrednici slujitori ai lui Hristos aţi fost, fericiţilor pustnici, că inimile, Altar al jertfei de laudă vi le-aţi făcut şi zăvorându-vă în chilii de piatră, neîncetat vă rugaţi lui Dumnezeu „Cel ce a pus pe piatră picioarele voastre şi paşii voştri i-a îndreptat" spre loc de linişte şi nevoinţă, pentru care noi vă cinstim, grăind:
Bucuraţi-vă, cei ce aţi ajuns la trezvie prin deasa priveghere;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi primit Tainele duhovniceşti prin credinţă;
Bucuraţi-vă, cei întăriţi în nădejde şi iubire neabătută;
Bucuraţi-vă, călăuzitori ai oamenilor pe calea mântuirii;
Bucuraţi-vă, îndemnători ai păcătoşilor la pocăinţă;
Bucuraţi-vă, cei necruţători cu păcatul;
Bucuraţi-vă, făclii ale Învierii;
Bucuraţi-vă, cei milostivi faţă de toată zidirea;
Bucuraţi-vă, dreptare ale duhovniciei, întru spovedanie curată;
Bucuraţi-vă, purtătorilor de Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, privitori ai celor ascunse ale inimii;
Bucuraţi-vă, văzători ai celor de departe ca şi cum ar fi aproape;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail!

Condacul al 11-lea

Cu „ochii aţintiţi la Iisus, Începătorul şi plinitorul credinţei" aţi vieţuit, bineplăcând Domnului prin nevoinţele trupeşti şi sufleteşti, cele omorâtoare de patimi, apoi, prin ostenelile sădirii de virtuţi duhovniceşti pentru care pururea însoţiţi de smerenia cea adevărată, pe treptele sfinţeniei aţi suit. Iar acum, plini fiind de harul Dumnezeiescului Duh, cântaţi PreaSfintei Treimi: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Nume de prooroci purtând, cuvioşilor, virtuţile acelora le-aţi urmat, că precum a fost izbăvit Daniil din groapa leilor, iar Misail, împreună cu Anania şi Azaria, de văpaia cuptorului a fost ferit în Babilon, aşa şi voi, de primejdia păcatului şi de ameninţările diavoleşti aţi scăpat, prin rugăciunea neîncetată către Hristos, prin smerenia cea ocrotitoare şi prin necontenita ostenire a trupului. Drept aceea, împreună cu dânşii, vă cinstim, zicând:

Bucuraţi-vă, dascăli iscusiţi şi ucenici ascultători;
Bucuraţi-vă, împreună lucrători ai sporirii duhovniceşti;
Bucuraţi-vă, pomi ai virtuţii sădiţi lângă apele Oltului;
Bucuraţi-vă, roade dulci ale lacrimilor amare;
Bucuraţi-vă, glasuri de mulţumire către Domnul;
Bucuraţi-vă, cei încredinţaţi de dumnezeiasca purtare de grijă;
Bucuraţi-vă, cei ce v-aţi lăsat călăuziţi de Cel Atotputernic;
Bucuraţi-vă, miresme ale bunei cuviinţe;
Bucuraţi-vă, dulceaţă a înfrânării;
Bucuraţi-vă, mângâietori prin cuvânt de blândeţe;
Bucuraţi-vă, icoane mult luminoase ale desăvârşirii;
Bucuraţi-vă, spice însutit roditoare ale Semănătorului ceresc;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail!

Condacul al 12-lea

Fericiţi aţi fost cu adevărat, cuvioşilor părinţi că după cuvântul psalmistului, „în legea Domnului a fost voia voastră şi la legea Lui aţi cugetat ziua şi noaptea”, ajungând „pomi răsădiţi lângă izvoarele apelor, care rod aţi dat la vreme” şi „toate câte aţi făcut au sporit”, pentru care lui Dumnezeu, aduceaţi pururea mulţumire, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

„Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui”, iar despărţirea voastră de trup „câştig” veşnic vi s-a făcut, precum grăieşte Pavel apostolul, că din această „vale a plângerii” către „corturile drepţilor” v-aţi dus, odihnă bine meritată dobândind , cu sufletul în aşteptarea deplinei răsplătiri la sfârşitul veacurilor, pentru care grăim către voi:

Bucuraţi-vă, comori de mult preţ ale Bisericii strămoşeşti;
Bucuraţi-vă, întemeietori de obşte monahală;
Bucuraţi-vă, ctitori de Lăcaşuri sfinte;
Bucuraţi-vă, duhovnici plini de darul dreptei socotinţe;
Bucuraţi-vă, învăţători înţelepţi;
Bucuraţi-vă, plide de vieţuire călugărească;

Bucuraţi-vă, îndrumători ai poporului credincios;
Bucuraţi-vă, blânzi mustrători ai celor robiţi de păcate;
Bucuraţi-vă, îndemnători ai celor credincioşi spre fapte de virtute;
Bucuraţi-vă, călăuze neînşelate către ceruri;
Bucuraţi-vă, vindecători ai bolilor noastre sufleteşti şi trupeşti;
Bucuraţi-vă, rugători pentru mântuirea celor ce vă cinstesc;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail!

Condacul al 13-lea (de 3 ori)
O, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail, monahi mult nevoitori, povăţuitori duhovniceşti iscusiţi şi pururea mijlocitori pentru cei ce vă cheamă, rugaţi-vă să dobândim sănătate sufletească şi trupească, precum şi sporire în lucrarea poruncilor Domnului, ca să fim vrednici şi noi de Împărăţia cerurilor cântând în veşnicie PreaSfintei Treimi: ***Aliluia!***

Apoi, se zice, din nou:

Icosul 1
Pe Piatra Hristos v-aţi întărit sfinţilor, ostenindu-vă în nevoinţe pustniceşti ani îndelungaţi. Pentru aceasta, lucrarea harului dumnezeiesc sfinţitor primind în inimile voastre, lăcaşuri ale PreaSfintei Treimi v-aţi făcut şi povăţuitori ai monahilor, întemeind Sihăstria de la Turnu, pe Muntele Coziei. Drept aceea, din inimă vă cântăm:
Bucuraţi-vă, făclii aprinse în sfeşnicul ceresc;
Bucuraţi-vă, candele ce luminaţi inimile credincioşilor;
Bucuraţi-vă, icoane purtătoare ale chipului lui Hristos;
Bucuraţi-vă, trupuri sfinţite îmbrăcate în nemurire;
Bucuraţi-vă, suflete luminate de har;
Bucuraţi-vă, văzători cu ochii duhovniceşti;
Bucuraţi-vă, trăitori ai păcii întru Domnul;
Bucuraţi-vă, cei născuţi din nou prin harul Duhului Sfânt;
Bucuraţi-vă, dragoste şi iertare ce acoperă mulţime de păcate;
Bucuraţi-vă, „preoţie sfântă” şi „seminţie aleasă”;
Bucuraţi-vă, pietre vii în zidirea Bisericii lui Hristos;
Bucuraţi-vă, biserici însufleţite ale slavei cereşti;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail!

Apoi, rostim această:

Rugăciune

Binecuvântate locuri de închinare ne-aţi lăsat în Muntele Coziei, Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail că închinându-ne moaştelor şi icoanelor voastre şi intrând cu evlavie în peşterile săpate de mâinile voastre sfinte, primim puteri din harul dumnezeiesc, pe care le-aţi dobândit de la Hristos Domnul, ca o încununare a iubirii voastre de Dumnezeu, până la jertfirea deplină de sine, prin ascultare, smerenie, răbdare şi iubire de osteneală.

Primiţi, aşadar, smerita noastră cântare de laudă şi ne pomeniţi în rugăciunile voastre, prin care mijlociţi înaintea lui Dumnezeu pentru Mânăstirea în care v-aţi nevoit, pentru ţara în care aţi vieţuit şi pentru toată creştinătatea ortodoxă.

Cereţi de la Hristos, Dumnezeu-Omul să păzească Biserica Sa de orice dezbinare, de năvălirea păgânilor şi de viforul rătăcirilor.

Dăruiţi tuturor credincioşilor dreptslăvitori înţelepciune, stăruinţă în apărarea dreptei credinţe şi spor în viaţa duhovnicească.

Fiţi luminători ai monahilor pe calea cea strâmtă şi aducătoare de mântuire. Ca, astfel, să ne putem împărtăşi toţi de slava şi bucuria cea nepieritoare, în Împărăţia cea veşnică, lăudând: pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, în vecii vecilor. Amin!

Condacul 1

De Dumnezeu încununaţilor nevoitori, care chilii în stâncă pustniceşte şi-au făcut, sihăstrind, din multa dragoste către Domnul şi începători fiind Schitului Turnu, cu evlavie cântări să le aducem toţi, din inimă strigând: ***Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi părinţi Daniil şi Misail!***

Rostim, apoi, Rugăciunea: *Cuvine-se, cu adevărat, să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai mărită, fără de asemănare, decât Serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.*

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail, de la Mânăstirea Turnu şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:
https://chirho88888888.wordpress.com/2020/10/05/acatistul-sfintilor-cuviosi-daniil-si-misail-de-la-manastirea-turnu/

Viața Sfinților cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu

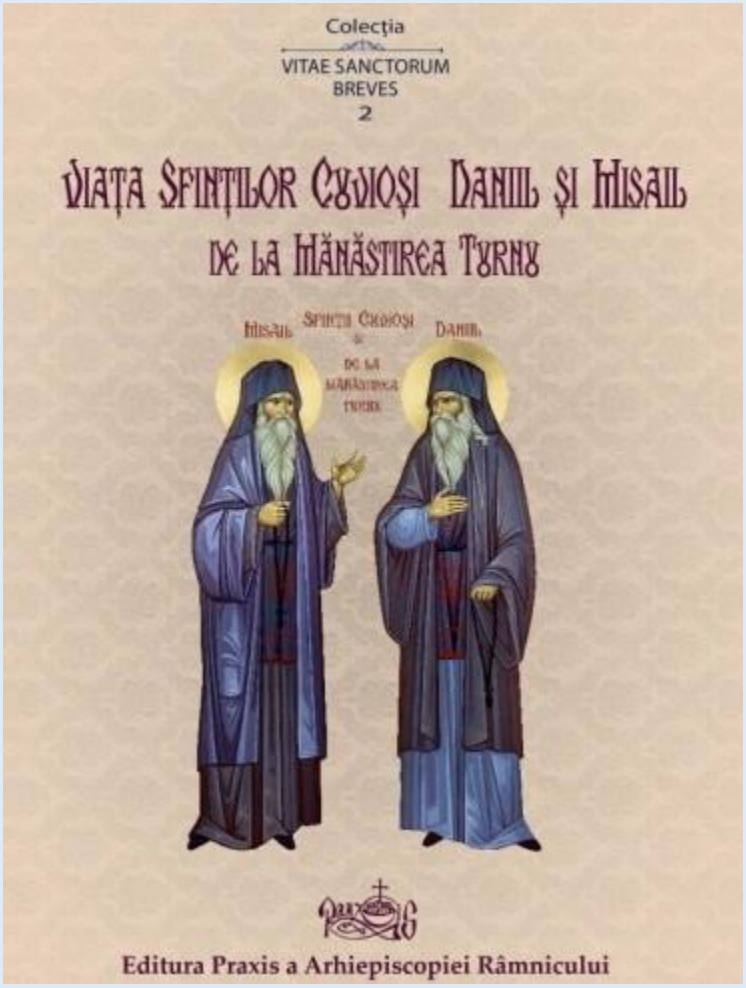

Canonizarea Sfinților Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române oferă credincioșilor posibilitatea cunoașterii nevoințelor și a sfințeniei vieții acestora. Cercetând izvoarele aghiografice păstrate în sihăstriile de pe Valea Oltului, Părintele Ștefan Zară și Părintele Antim Motorga au alcătuit o prezentare duhovnicească a vieții acestor sfinți, lucrare ce a fost publicată, spre zidirea sufletească a credincioșilor, la Editura Praxis a Arhiepiscopiei Râmnicului.

Începuturile vieții sihăstrești în munții Coziei

Despre monahismul românesc, în formă sihăstrească sau chinovială, știm că în secolul XVII-XVIII trăia cu o mare intensitate spiritualitatea ortodoxă, caracterizată printr-o aspră asceză și prin practicarea rugăciunii lui Iisus. Din experiența Sfinților Părinți, predanisită prin literatura patericală și viețile sfinților, știm cât de

minunat este darul pustniciei, însă doar cei încercați duhovnicește își pot asuma această cale. Pustnicii s-au ostenit în toată vremea și în tot ceasul spre tăierea voii, lucrând la deplina ascultare, dăruindu-se cu totul lui Dumnezeu. S-au nevoit în postiri aspre și îndelungate, ascultarea față de duhovnic (chiar dacă erau retrași din obște țineau legătura de cele mai multe ori cu un stareț de care făceau ascultare deplină) și rugăciuni cu lacrimi întărite de lucrarea tăcerii.

În munții Coziei exista o veche tradiție sihăstrească ce l-a făcut pe domnitorul Radu, tatăl lui Mircea cel mare, să zidească Mănăstirea Cozia Veche, pe la începutul secolului al XIV-lea, iar mai apoi, spre sfârşitul aceluiaşi secol, Mircea cel mare construiește Mănăstirea Cozia, punându-l stareț pe Gavriil, un ucenic al Sfântului Nicodim de la Tismana.

Cu siguranță că aceste zidiri de mănăstiri au avut ca necesitate prioritară înlesnirea participării pustnicilor, care sihăstreau de mult prin munții Coziei, la Sfânta Liturghie în duminici și sărbători pentru a se împărtăși cu Dumnezeieștile Taine.

Din scrierile ascetice aflăm că locul avea o importanță capitală în cei ce se hotărau să viețuiască în pustnicie, urmărindu-se îndeosebi locuri în care au pustnicit și alții, învăluite duhovnicește de prezența pustnicilor de dinainte, dar și locuri pustii stăpânite de duhuri necurate, rămânând ca pustnicii sălășluiți acolo, prin răbdare și rugăciune să izgonească cetele demonice. În acest sens, este relevantă o apoftegmă din Pateric, a avvei Ioan, egumenul Raithului: „Să nu spurcăm fiilor locul acesta, pe care părinții noștri l-au curățit de demoni”.

Spiritualitatea isihastă, fără doar și poate, s-a întărit în țara noastră prin venirea Sfântului Nicodim de la Tismana în Țara Românească, dar mai apoi și prin strânsele legături pe care le-a avut Țara Românească cu Sfântul Munte, de pildă cu Mănăstirea Cutlumuș, de unde a venit și protosul acestei mănăstiri, Hariton, care a devenit al doilea mitropolit al Țării Românești (1372-1380), imediat după mitropolitul Iachint (1359-1372), ultimul mitropolit de Vicina.

Cel care l-a chemat în Țara Românească pe Sfântul cuvios Nicodim de la Tismana se pare că a fost însuși Sfântul ierarh Iachint, mitropolitul Țării Românești, cu scopul de a organiza câteva lavre mănăstirești după modelul atonit. Cutlumușul are pentru noi o deosebită importanță pentru că de această mănăstire se leagă primele contacte ale românilor cu Sfântul Munte Athos, contacte dovedite documentar, căci sigur acestea erau mult mai vechi.

Viața pustnicească s-a dezvoltat în jurul Mănăstirii Cozia, în special în secolul al XVI-lea sub domnia Sfântului voievod Neagoe Basarab, astfel încât în a doua jumătate a secolului XVII, episcopul Varlaam al Râmnicului, viitor mitropolit al Țării Românești, a și zidit biserica Mănăstirii Turnu.

Viața Sfântului cuvios Daniil, pustnicul

Acest cuvios cu viață sfântă a trăit și s-a nevoit la începutul secolului al XVII-lea, alegând să urmeze lui Hristos pe calea monahală în Mănăstirea Cozia, acolo unde se păstrau rânduieli călugărești bune, cu specific atonit, pentru viața cea chinovicească.

Întărindu-se bine în obște, împlinea toate ascultările care i se dădeau, cu multe osteneli, slujind cu sârguință la toate treburile mănăstirii, încât a dobândit virtuțile cele alese ca tăierea voii, supunerea față de cei mai mari, smerenia și dragostea, depărtându-se cu totul de clevetire, de judecarea aproapelui, de osândirea celor slabi și de defăimarea lor, căci și spunea cum clevetirea și osândirea prefac dulceața Liturghiei în amărăciune și de aceea sunt cele mai grele păcate, atât împotriva aproapelui, cât și asupra sufletului nostru.

Deși era cinstit în rândul obștii, el fugea de mândrie, acoperindu-și cu înțelepciune faptele sale cele bune. Dar a fost ales spre a fi duhovnic și povățuitor al întregii obști, încât timp nu mai avea deloc pentru sine, căutând să-i primească pe frați oricând spre a le da sfaturile cele folositoare.

Din cuvintele cele insuflate de Dumnezeu, învăța pe toți cunoștința cea luminoasă a tainelor sfintei credințe și adâncindu-se și el cu mintea în aceste taine, se aprindea din ele cu dor a sluji neîncetat lui Dumnezeu în aleasa liniște. Participa cu atenție la slujbele de obște în biserică, însă văzând că mulțimea credincioșilor alerga la mănăstire ca la un liman, puțin era de a nu se clătina cu sufletul din liniștea sa cea mult dorită.

În momentele libere se închidea în chilia sa plângând și tânguindu-se nemângâiat ziua și noaptea, căci dorea mai cu osârdie a sluji Preadulcelui Iisus și Preacuratei Maicii Sale, vrând a petrece necontenit în rugăciuni și în gândirea la Dumnezeu. Socotea chiar că le poate fi mai de folos mulțimilor cu rugăciunea neîncetată pentru ei, și pentru aceasta râvnea mai mult spre a fi cu Dumnezeu după cum cugeta și Sfântul Arsenie cel mare, zicând: „Dumnezeu știe că vă iubesc pe voi; dar nu pot să fiu și cu oamenii și cu Dumnezeu”. De aceea, urmând acest îndemn, socotea viața și petrecerea sa din mănăstire a fi deșartă, pentru că n-a ajuns

desăvârșit la împlinirea cuvintelor Evangheliei, căci în ea, spune Hristos, a nu ne îngriji de mâncare, de băutură, de îmbrăcăminte, de rude, de prieteni sau de ucenici, nici de cele de mâine și nici măcar de noi înșine, de vreme ce oamenii sunt mai de preț decât păsările și iarba din țarină.

Și dacă Dumnezeu, Purtătorul de grijă al tuturor, hrănește păsările și țarina o îmbracă cu iarbă, cu atât mai vârtos pe oamenii care slujesc Lui, este Puternic a-i hrăni și a-i îmbrăca, numai de ar căuta întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și apoi toate acelea se vor adăuga lor.

Din care cauză avea în minte să iasă din mănăstire la loc osebit și liniștit, fugind de gâlcevi și zgomot; să se ducă într-un loc pustiu ca acolo să poată fi cu înlesnire împlinitor al cuvintelor Evangheliei. Și așa a ieșit din mănăstire cu binecuvântarea starețului său și a trecut peste Olt, oprindu-se sub muntele Cozia. Cunoscând dinainte locurile acelea și-a gândit unul ca să-și poată săpa o peșteră. Și stânca pe care a ales-o vădește faptul că era cunoscător în cele ale pustiei, că pe atunci nimeni nu se ducea la această nevoință, fără să cerceteze locurile sau să fie știutor despre cum va trăi acolo.

Peștera ce și-a făcut-o Sfântul cuvios Daniil este bine așezată, cu vedere spre soarele cel de amiază, atunci când căldura lui este mai cu tărie, spre a usca umezeala scoasă de stâncile mai nisipoase din locurile acelea, făcându-i și o ferestruică pentru o mai grabnică zvântare, îndreptată cu gura sa către adierea făcută dinspre Olt.

De altfel știa și de pădurile de la poalele masivului, cu felurimea lor de arbuști, bogate în roade, și desigur că dintr-însele își făcea puțina hrană, căci din ele toți pustnicii de atunci luau mure, fragi, semințe de fag, coajă de mesteacăn, cireșe sălbatice, muguri de brad, felurite rădăcini ale arbuștilor tineri, urzici, bureți, și tot soiul de plante tămăduitoare pe care le lăsau cîte o noapte în apă și a doua zi gustau puțin din ea spre a-și potoli durerile cele dinlăuntru, aduse de înfometarea cea peste măsura firii.

Fiind întreg înțelept, nu putea să-și împlinească fără de rânduială viața cea pustnicească și este învederat că știa de ispitele peste măsură ale ei, cunoscând petrecerea cea mai presus de firea omenească a sfinților părinți, care urmau în trup vieții îngerești și de la ele se aprindea cu mai multă dragoste pentru Hristos. Și numai așa putea să rabde nemăsurata asprime a iernilor, zăduful secetoaselor veri, foametea care umblă necontenit a lovi și a răni pântecele și care pe oricine îl fac a se deznădăjdui de viața sa. Însă la Sfântul Daniil răbdarea îi era legea de căpătâi,

după cum dumnezeieștii părinți spun, că orice ar avea sihastrul a pătimi, să pătimească, însă din locul său să nu iasă, ci cu osârdie să ceară mila lui Dumnezeu și de multe mângâieri nespuse și minunate se va învrednici. Căci cununa nu este a celor ce încep nevoințele, ci a celor ce le încheie pe ele și în acestea își dau sufletul.

Dar mai presus de acestea, Sfântul cuvios Daniil, cu viața cea pustnicească surpa și izgonea taberele cele nevăzute ale duhurilor celor rele, și se folosea de rugăciunea cea neîncetată ca de o sabie ascuțită. Că nu puține erau supărările pe care i le aducea vrăjmașul, cum tot pustnicul știe, că mai întâi prin zgomote înfricoșează, prin pocnituri și trăsnituri, ba prin voci de oameni sau de fiare sălbatice, ba prin arătări de lumină sau chip de înger luminos, prin care înșeală cu ușurință pe cel necercat. Dar toate aceste măiestrii ale vrăjmașului pustnicul Daniil le-a trecut, și pe cel viclean l-a vădit și l-a biruit.

Iar ce fel era răbdarea lui în pătimirea cea rea și în ce chip era cu dânsul mila lui Dumnezeu se vede din statornicia lui în acea peșteră. Că douăzeci de ani a petrecut acolo în astfel de pătimiri și grele nevoințe. Dar s-a făcut iscusit în războiul cel duhovnicesc și aprins fiind cu lumina înțelepciunii celei înalte, Dumnezeu l-a pus în sfeșnic, ca și pe alții să-i povățuiască. Pentru aceasta mulți părinți veneau la dânsul ca să-l întrebe despre ispitele și gândurile pe care le întâmpinau și se foloseau de iscusința lui și de subțirimea vederii sale, căci deosebea repede ce căutări erau din partea înșelării și care erau adevărate, le spunea de ce duhuri necurate sunt luptați mai mult și le arăta cu ce nevoințe să lupte împotriva acestora. Și așa a devenit părinte al sihaștrilor și al călugărilor.

Aici în deplina liniște putea să înalțe curate rugăciuni către Milostivul Dumnezeu atât pentru sine cât mai ales pentru popor, pentru pace în familiile lor, pentru bunăstarea lor, pentru ușurarea greutăților lor, pentru bătrâni și tineri, bărbați și femei, robi și liberi, conducători și supuși, și în scurt pentru toți și pentru toate. Încă se ruga și pentru văzduh să aibă deplină liniște și ca pământul să dea bună aducere de roade.

Deci s-a făcut ca unul dintre sfinți, încă fiind cu petrecerea în viața aceasta și dobândise în sine roadele Duhului cele adevărate, care sunt: „dragostea, bucuria, pacea, îndelungă răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția” (Galateni 5, 22-23).

Alături de el a dorit a petrece și ucenicul său, cuviosul Misail, și ca un părinte al acestuia, l-a primit și l-a povățuit la tot lucrul bun, avându-l pe sine nu numai ca pe

un ucenic, ci ca pe un împreună nevoitor. Și că acesta i-a urmat întru toate povățuitorului său, vom arăta mai jos, în viața lui scrisă osebit.

Dar câte nu ar mai fi de spus despre acest minunat cuvios și pustnic Daniil, că se făcuse strălucit cu viața și trăia în peștera de sub stâncă precum arde o candelă sub icoană, luminând-o.

Însă faptele sale ajung spre lauda lui și spre folosul nostru, iar acum să spunem despre plecarea sa dintre noi în ale cerurilor lăcașuri. Că fiind ucenicul și împreună nevoitorul său cu el, până la oarecare bătrânețe a cuviosului, îl sprijinea și îl ajuta, mângâindu-l cu puțin în neputințele sale, văzându-l mereu luminat și senin la suflet. Nu se temea nicidecum de despărțirea de viață, nici nu a pătimit vreo schimbare pentru așteptarea morții sale, ci a vorbit cu minte înaltă despre petrecerea monahicească, până la cea mai de pe urmă suflare. Atunci s-a văzut pe deplin dumnezeiescul dor, pe care îl ascundea în adâncurile sufletului său, către Hristos Dumnezeu și către Preacurata Sa Maică, și câtă dorință avusese să se dezlege de legăturile trupului, ca să ajungă mai iute să se unească cu El. Prin sfârșitul plăcut al vieții sale pământești începea viața cea adevărată. Trupul său bine înmiresmat se odihnea cu somnul morții așteptându-și deșteptarea la trâmbița cea de apoi. Ochii și i-a închis singur cu bună cuviință, precum se închid în somnul cel firesc. Asemenea s-au închis și buzele cu potrivire și mâinile și le-a întins pe piept, după rânduiala care se obișnuiește la cei adormiți. Toată așezarea trupului s-a făcut cu bun chip de la sine și nu avea trebuință de cineva ca să-l așeze sau să-l miște.

Și cu obrajii udați de senine lacrimi, dintr-acelea din care izvorăște bucurie, cuviosul Misail stătea nemișcat, neștiind ce să facă. Nu îndrăznea să-l mai deranjeze pe cel adormit și de ar fi vrut nici nu avea cu ce, datorită liniștitului său somn cu care adormise pentru totdeauna. S-a înzdrăvenit cel puțin pentru a-i anunța pe ceilalți părinți și degrabă peste lavra Coziei s-au așternut doi nori, unul mai negru ce avea să plouă picături de întristare peste monahii care-și pierdeau sfântul lor povățuitor, și altul mai deschis și mai iernatic, căci avea să fulguie peste aceeași monahi nădejdi bune, întrucât câștigau puternic mijlocitor la Dumnezeu pentru nevoile lor.

În următoarele momente veneau spre peștera Sfântului Daniil cete de călugări, cete de credincioși, cete de sfinți, cete de îngeri, cu toții lăudând bună nevoința sa și mai ales strălucita încununare cea de la Dumnezeu. Nu mai era nevoie să i se pregătească cele de îngropare, ba să zicem mai cu îndrăzneală că nici n-a fost îngropare. Că cea a prohodirii slujbă i-a fost făcută tot în peșteră, și cu nimic nu l-

au deranjat pe strălucitul Daniil, hotărînd să-i lase cinstitele oseminte în aceeași peșteră în care s-a nevoit în viața sa. Peștera aceea i se făcuse lui ca un cer. Că dintr-însa se lumina și într-însa vedea pe Soarele Hristos, în loc de lună, avea icoana Maicii Domnului și în loc de stele, vedea deslușit pe sfinți. Și i s-a mai făcut peștera ca o evanghelie, căci după cum ea însemnează vestea bună, așa îi dădea și acea peșteră nădejdi bune și făgăduințe cerești, locuire cu cetele celorlalți cuvioși și petrecerea cu sfinții. Aceeași peșteră i s-a făcut lui și cămară în care să aștepte a doua venire a Izbăvitorului. După cum spunea corifeul apostol Pavel, că cei ce-și fac loruși lege, și se silesc a o împlini pe ea, după ea vor fi și judecați, și așa Sfântul cuvios Daniil, și-a sculptat trăirea în legea peșterii și desăvârșindu-și lucrarea, după ea a fost judecat și a fost găsit vrednic de a fi împreună cu sfinții.

A căruia lucrare și noi o vedem astăzi, ca și toți dreptslăvitorii creștini care vin în pelerinaj la ea, peștera având duhul râvnitor al cuviosului Daniil, jertfa sa care mai întâi se afla scrisă nevăzut pe lespedea inimii sale, iar acum văzut pe cele de piatră lespezi. Și s-a adăugat sfinților, ca un prinos adus de neamul nostru lui Dumnezeu Tatăl, prin Fiul, în Duhul Sfânt.

Sfântul Cuvios Misail, pustnicul

Cuviosul Misail, odraslă din părinți binecredincioși, intră în Mănăstirea Cozia de tânăr, petrecându-și viața în smerenie și în iubire desăvârșită de aproapele și de Dumnezeu. Aici l-a cunoscut pe Sfântul cuvios Daniil și negreșit și l-a făcut duhovnic și povățuitor al său, iar tradiția ține să ne amintească de faptul că i-a fost chiar ucenic de chilie, ceea ce ne vădește legătura duhovnicească dintre cei doi, pe de o parte, iar pe de alta darurile cu care era înzestrat monahul Misail, mai cu înlesnire cel al ascultării desăvârșite față de povățuitorul său.

Deci formarea duhovnicească a cuviosului Misail este legată cu desăvârșire de părintele său duhovnicesc, ca ucenic strălucind în umbra celui pururea luminat și întotdeauna aprinzându-se cu râvnă de la cuviosul Daniil. Fiind cel mai de aproape ucenic, cunoștea gândurile povățuitorului său de a râvni la liniștea pustiei, și se împărtășea de ele, însă la plecarea cuviosului Daniil, a fost oprit a-l urma, primind îndemnul de a se mai căli și a împlini măsura bărbatului desăvârșit.

Misail face și de data aceasta ascultare, dar întristat cu inima și îndurerat cu sufletul, încercând să poarte poverile cele apărute prin lipsa părintelui Daniil, duhovnicul mănăstirii. Obștea l-a văzut pe Misail ca următor fără șovăială al lui Daniil, și în fapte, și în trăire și în virtuți. Și precum aurul se lămurește în multe feluri de topitori, ca să se scoată toată întinăciunea și rugina și să rămână desăvârșit

curat, tot așa și cuviosul Misail s-a lămurit prin multe feluri de încercări dureroase. Dar pe toate le-a purtat, trăgându-și din ele adevărat folos, cel pentru sporirea duhovnicească. Din care cauză obștea l-a găsit vrednic de hirotonie, pentru împlinirea menirii sale de duhovnic și povățuitor.

Era foarte păzit în vorbire și cu multă socoteală în răspunsuri. Iar răspunsul lui era adevărat și foarte folositor, căci înțelegerea îi venea din darul lui Dumnezeu. Pentru aceea toți primeau cuvântul lui cu frică, ca din gura lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu grăia prin gura lui. Iar acolo unde întâmpina vreo greutate, nu zăbovea în această stare, ci degrabă alerga la peștera de „după turn", la părintele Daniil, și de la el se lumina cu mai tainice și mai luminate înțelesuri, găsind apoi leac tuturor bolnăvicioaselor probleme.

Dar întrucât vedea sporirile cuviosului Daniil și ostenelile lui cele mai presus de fire, știind și darurile pe care le dă Dumnezeu celor ce se ostenesc pentru El, râvnea vieții lui, și începea a se tulbura de gălăgia cea din mănăstire, dorind o viață mai liniștită. Și aprinzându-se cu dor după viața cea pustnicească, căuta cu tot dinadinsul să se elibereze de îndatoririle pe care le avea la mănăstire, și cu voia blagocinstitului stareț al Coziei, dar și cu acordul povățuitorului său, a ieșit din mănăstire și s-a sălășluit lângă cuviosul Daniil, care, nevoind să mai izgonească pe ucenic de la el, nici să-l mâhnească pe cel pe care îl avea ca pe un adevărat fiu după Dumnezeu, s-a dus cu dânsul și săpând o altă peșteră lângă a sa, s-a bucurat cu duhul de împreună nevoitorul său.

Peștera cuviosului Misail s-a făcut pe partea dinspre răsărit a stâncii coziene, aproape în același fel, ea luminându-se cu soarele cel de dimineață și uscându-se cu adierea venită dinspre pădure. Și intrând în ea cuviosul Misail s-a îndulcit gustând mierea liniștii, făcând ascultare la sânge față de povățuitorul său. Și nu s-a despărțit de dânsul până la moartea lui, ca să-i moștenească faptele lui cele bune. Astfel, rugându-se neîncetat și urmând aceeași rânduială ca a cuviosului Daniil, a pus în mintea sa neuitata pomenire a adevăratului Dumnezeu.

Își păzea cu dinadinsul inima de gândurile de mândrie și își îndrepta viața în smerită cugetare și în blândețe, aducându-și aminte de cuvintele Domnului care zice: „Învățați-vă de la Mine că sunt blând și smerit cu inima". Și obosindu-și trupul său cu ostenelile, sufletul și-l ridica spre gândirea de Dumnezeu, iar întrarmându-se cu pavăza credinței și cu rugăciune, biruia asuprelile vrăjmașului. Prin vederea deasă a părintelui Daniil se oblăduia de orice cădere, petrecând amândoi în Legea Domnului. Nu se îngrijeau de cele pământești, nici pentru ziua de mâine,

muncindu-și trupurile cu postiri, privegheri și alte feluri de osteneli, mângâindu-se cu nădejdea învierii și a fericirii ce va să fie în ceruri.

Apoi vorbind mult din viețile sfinților și luând aminte la isprăvile acelora, și ei singuri se sârguiau să săvârșească unele ca acelea. Și mai vârtos se întâlneau în același cuget, amintindu-și totdeauna de ocrotitorii lor, Sfinții prooroci Daniil și Misail, unul care „gurile leilor în groapă le-a închis”, iar altul, împlinind numărul celor trei tineri care au fost aruncați în cuptorul din Babilon, și care „ca într-o topitoare fiind aruncați, s-au răcorit nearși, împodobiți fiind cu podoaba bunei credințe”. Și cugetând mereu la viețile acestor prooroci, cântau cântarea lor cea îngerească: „Binecuvântat ești Doamne Dumnezeul părinților noștri și lăudat și prea slăvit este numele tău în veci (…). Căci cu suflet zdrobit și cu duh de smerenie voim să fim primiți de Tine. Ca ardere de tot de berbeci și de junci, ca zeci de mii de miei grași, așa să fie jertfa noastră înaintea Ta astăzi și înțelegere să găsească la Tine; că nu este rușine celor ce nădăjduiesc în Tine. ”Și precum slugile împăratului Nabucodonosor căutau să înfierbânte cuptorul „cu catran și cu smoală și cu câlți și cu viță” spre a-i nimici pe tineri, așa și cetele de diavoli căutau să înfierbânte ispitele asupra Sfinților cuvioși Daniil și Misail spre a-i surpa din credința lor și din osteneala lor. Dar precum atunci un înger al Domnului se coborâse și „a făcut mijlocul cuptorului ca un duh de rouă suflând, și nu s-a atins de ei focul nicidecum, nu i-a întristat și nici nu i-a stânjenit pe dânșii”, așa și acum, cete de îngeri se coborau cu putere multă spre a-i păzi și a le ușura ispitele și a izgoni năvălirile diavolilor. Iar pustnicii Daniil și Misail întocmai ca cei trei tineri cântau: „Binecuvântați, îngerii Domnului pe Domnul, lăudați și-L prea înălțați pe El în veci”.

Când erau udați de desele ploi de toamnă și picăturile intrau îndrăznețe acolo unde vroiau să-și întindă și să-și odihnească pentru puțin timp trupurile ostenite, sfinții cuvioși cu nimic nu cârteau asupra lui Dumnezeu, ci cu bucurie îndemnau: „Binecuvântați, apele toate cele mai presus de ceruri, pe Domnul, lăudați și-L prea înălțați pe El în veci”. Când frigul și gerul iernii amorțea trupurile lor și le făcea aproape nesimțitoare, ei tot n-au cârtit, ci cântau: „Binecuvântați, rouă și zăpadă, gheață și ger, pe Domnul, lăudați și-L prea înălțați pe El în veci”. Supărări de le aduceau fiarele și dobitoacele din împrejurimi, sau păsările cerului cele mai zgomotoase, sfinții cuvioși toate le răbdau, arătându-și blândețea față de creațiile Dumnezeului celui Viu, și le îndemnau și pe ele poruncindu-le: „Binecuvântați, toate păsările cerului, fiarele și toate dobitoacele pe Domnul, lăudați și-L prea înălțați pe El în veci”. Și pe scurt, toată natura înconjurătoare li se făcuse lor pricină prea bună spre a sluji cu inimă curată Domnului Atoateținitorul și

Atoatefăcătorul. Că în aceasta Domnul și-a lăsat unele din rațiunile Sale, învăluite și tainice, ca omul descoperindu-le, pe El să-L afle și să-L slăvească.

Iar cuvioșii pustnici dintru aceasta aduceau slujbă lui Dumnezeu, și nu numai de natură se îndemnau la aceasta, ci înseși trupurile lor și le făcuseră ca o jertfă închinată Domnului, după cum și apostolul Pavel zice: „să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu, ca o slujire a voastră cuvântătoare”(Romani 12,1).

Iar ce mâhniri a pătimit cuviosul Misail după trecerea la cele veșnice a părintelui său duhovnicesc, nimeni nu poate spune, însă de înțeles poate să înțeleagă numai de s-ar lipsi pentru puțin de hrană, de apă sau de aer. Dar l-a fericit că s-a dezlegat de aceste legături pământești și a intrat în cămara Domnului său acolo unde i s-a gătit loc de odihnă.

Și negreșit că, rămânând moaștele cuviosului Daniil acolo în peștera sa și nefiind strămutate de acolo, cuviosul Misail venea deseori și se închina cinstitelor moaște împărtășindu-se de sfințenie și adăugându-și har peste har. Iar Dumnezeu, pentru rugăciunile lui, i-a dăruit ca mulțime de sihaștri și alți părinți care vroiau să se mântuiască, să vină la dânsul în peșteră, ca rugându-se, să-i izbăvească pe dânșii de întuneric ca de o cale alunecăcioasă și să-i povățuiască la calea luminii celei mântuitoare. Iar el pe toți îi primea cu dragoste și învățându-i cum vor urma lui Hristos, pe unii îi slobozea la ale lor iar ceilalți rămâneau cu îndelungată vreme pe lângă peștera sa.

Și mulți venind și mărturisindu-se la cuviosul Misail, doreau a primi sfintele, dumnezeiești, prea cinstitele și de viață făcătoarele lui Hristos Taine, din chiar mâinile cuviosului părinte, din care cauză au socotit să zidească o biserică mică dinafară de peșteră. Și au mers cu toții la egumenul Coziei spre a primi binecuvântare după rânduială, și luând-o și pe cea arhierească, s-au dus și au început a zidi mai jos de peșterile cuvioșilor o biserică mică de lemn, cu catapeteasmă sculptată împodobită cu icoane, cinstindu-o cu hramul Intrării în Biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Iar frații care s-au ostenit cu aceasta au și pus acolo „nacealnic”, adică egumen, și părinte duhovnicesc pe cuviosul Misail.

Și mai toți sihaștrii care pustniceau în acei munți, de la Stânișoara și până la Călimănești, de la Iezer și până la Bărbăteștii Pătrunsei, veneau aici Sâmbăta și Duminica, participau la Sfânta Liturghie, se împărtășeau, luau sfat de taină de la cuviosul Misail și așa se reîntorceau la peșterile și chiliile lor. Unii apucaseră de și-

au făcut chilii de lemn în jurul peșterilor celor dintâi pustnici, iar prin zidirea bisericuței, ia naștere „Sihăstria lui Daniil și Misail”.

Însă isprăvile acestui al doilea pustnic, cuviosul Misail, cel ce a fost ucenic al cuviosului Daniil, nu au rămas sub obroc, ci ca o trâmbiță răsunau peste munții vâlceni, chemând spre sine uimirea tuturor. Că era atât de milostiv și iubitor de oameni, încât nu putea să vadă pe cineva necăjit și să nu pătimească durerea împreună cu acela, și să-i ajute după trebuința lui. Cei întristați din felurite pricini se mângâiau văzându-l; cei împietriți și nemiluiți se îndemnau spre lacrimi prea fierbinți, auzind umilincioasele lui învățături; cei somnoroși și leneși, văzând mulțimea privegherii lui și răbdarea stării celei de toată noaptea, se schimbau cu dumnezeiască schimbare, trecându-i neudați prin tulburata mare a vieții, având necontenit mintea sa la Dumnezeu și neîncetat spunând: „Doamne Tu ești Cel ce oprești valurile patimilor celor potrivnice și potolești marea cea sărată a acestei vieți și îmblânzești pornirile cele cu greu de purtat ale plăcerilor”.

Și prin zidirea acelei bisericuțe, în care intra și săvârșea Sfînta Liturghie, având grijă și de smeriții sihaștri care veneau la el, cuviosul Misail a început a se pregăti singur pe sine pentru călătoria la Biserica cea nefăcută de mână, veșnică, care este în lăcașurile cerești, de care Sfântul Ioan a scris în Apocalipsă zicând: „Domnul Dumnezeu Atotțiitorul este Biserică a ei”. Deci fiind gata în inima sa și netulburat dinspre faptele sale, vroia în orice clipă și era gata ca în orice ceas să fie dezlegat de acest trup, cum zice psalmistul: „Gata am fost și nu m-am tulburat să păzesc poruncile tale”.

Însă văzând că sosește vremea dezlegării și a lepădării trupului lui, mângâia pe cei ce erau cu el, făgăduindu-se, că și după ducerea sa de aici nu va părăsi acest loc, la care s-a nevoit împreună cu Sfântul Daniil, ci amândoi vor apăra și vor cerceta sihăstria lor, ajutând celor ce viețuiesc într-însa, precum și celor ce vor veni la acel loc cu evlavie, închinători și viețuitori. Iar când s-a apropiat fericitul sfârșit, s-a îmbolnăvit puțin, s-a rugat pentru mântuirea a toată lumea și a dat mulțumire lui Dumnezeu pentru mila Lui cea mare pe care a făcut-o minunată spre dînsul. Apoi și-a dat sfântul său suflet cu bucurie în mâinile Domnului Său, pe care l-a iubit și pentru care a pătimit atâtea osteneli, și s-a numărat și el împreună cu Sfântul cuvios Daniil, povățuitorul și împreună nevoitorul său.

Iar sihaștrii care erau mai în apropiere, auzind de pristăvirea cuviosului Misail, neîndoielnic că l-au socotit împreunat cu ceata sfinților, căci avusese atâta tărie să-și săvârșească bine pustnicia, neschimbându-și deloc canonul înfrânării, până la cea mai de pe urmă suflare. Și credința lor nu a rămas nerăsplătită de Dumnezeu,

căci la a treia zi a adormirii sale, făcându-i-se slujba de prohodire în aceeași peșteră în care s-a nevoit, părinții monahi au văzut această minune, că moaștele cuviosului luminau peștera cea întunecoasă ca fiind aprinse de un foc, fiind împodobite cu bună mireasmă. Iar după ce s-au închinat toți acestui mare cuvios, trecând și pe la peștera învecinată a Sfântului cuvios Daniil, le-au lăsat sfintele lor moaşte spre închinare tuturor credincioşilor.

Iar cel între ierarhi Varlaam, mitropolitul Țării Românești, fiind atunci episcop al Râmnicului, în locul bisericuței de lemn, a zidit una mai mare de piatră, pe la anul 1676, căci acesta fusese mai înainte stareț al Mănăstirii Cozia și pesemne că știa bine de sfințenia vieții lor și de existența sfintelor moaște. Iar la îndemnul Sfinților pustnici Daniil și Misail, atunci când a început biserica, a pus în temelia altarului sfintele lor moaște, lăsând ca adevărate mărturii despre ei inscripțiile ”Daniil duhovnicul” și ”Misail nacealnicul”. Și stând la temelia bisericii, așa au lucrat în chip nevăzut, încât sihăstria lor mult a sporit, ajungând mănăstire mare, iar peșterile lor se văd până astăzi, fiind bine păstrate.

Mulți închinători vin cu picioare vesele să vadă luminoasele peșteri și capătă acea simțire de taină care strigă în ei „minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi”.

Deci să proslăvim și noi pe Același iubitor de oameni Atoatedăruitor, pentru dăruirea acestor sfinți români, a cărora nevoințe nici unul dintre oameni nu poate să le spună sau să le scrie, fără numai Singur Știutorul de inimi, Cel ce cunoaște cele nearătate și cele ascunse, a Căruia limbă este condei ce scrie degrab. Acela a scris singur mai pe larg, în cărțile vieții veșnice viața și nevoințele Sfinților cuvioși

Părinți Daniil și Misail. Iar noi să ne rugăm Aceluiași Dumnezeu să aflăm și numele noastre scrise în cărțile vieții veșnice, cu darul și cu iubirea de oameni a Celui întru toți începător al mântuirii noastre, a Domnului Iisus Hristos, căruia împreună cu Tatăl și cu Duhul, se cuvine cinstea, slava, lauda și stăpânirea, acum și de-a pururea și întru nesfârșiții vecii vecilor. Amin!

Sinaxar - Sfinții cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu - 5 octombrie

https://www.trinitas.tv/sfintii-cuviosi-daniil-si-misail-de-la-manastirea-turnu-5-octombrie/

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta muceniță Haritina; Sfinții cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu

Sfânta Haritina a trăit pe vremea lui Diocleţian (284-305) şi a comitelui Dometie. Rămasă orfană de tânără, a fost luată ca slujnică în casă de un om bun şi milostiv pe care-l chema Claudiu. Acela a crescut-o pe Haritina ca pe fiica sa, mai ales că ea era blândă, smerită, ascultătoare, tăcută şi înţeleaptă.

Aflând comitele că ea este creştină, a scris stăpânului ei să o trimită la el pentru cercetare, dar Claudiu nu dorea să o dea pe mâna ostaşilor.

Însă ea îi zicea: „Nu te mâhni, domnul meu, ci te bucură că mă voi socoti jertfă lui Dumnezeu”.

Deci, zicând el: „pomeneşte-mă şi pe mine la cerescul Împărat”, o trimise pe ea cu ostaşii la dregător.

Deci, mărturisind Sfânta Haritina cu mult curaj pe Hristos, i-au ras capul şi i-au turnat pe creştet jăratec. Iar cu ţepuşe de fier înroşite în foc i-au împuns tot trupul. Apoi i-au legat o piatră de moară de gât şi au aruncat-o în mare, dar a ieşit din apă nevătămată. Pentru aceasta şi mai mult au chinuit-o până când fericita şi-a dat duhul în mâinile Domnului.

***

Astăzi Biserica noastră îi pomeneşte şi pe Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail. Ei s-au născut în a doua jumătate a sec. al 16-lea în părţile Olteniei. Amândoi au lăsat casă, părinţi, fraţi, rude şi prieteni şi au intrat în Mănăstirea Cozia, unde vieţuiau în ascultare, smerenie şi aspre nevoinţe.

Nu după mult timp au fost tunşi în monahism, iar cuviosul Daniil s-a învrednicit de harul preoţiei, devenind duhovnicul mănăstirii. Mai târziu, Daniil împreună cu Misail au plecat să vieţuiască în pustie, dincolo de „Turnul lui Traian”, în ţinuturile Muntelui Cozia.

În pustnicie fiind, posteau şi se rugau, ajungând să cunoască Psaltirea pe de rost. Acolo au ridicat o biserică din lemn care s-a numit Schitul Turnu.

La cuviosul Daniil se spovedeau toţi pustnicii din împrejurimi, chiar şi Sfinţii Neofit şi Meletie.

Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail au fost înmormântaţi lângă altarul bisericuţei lor, iar în 1676, mitropolitul Varlaam al Ţării Româneşti le-a mutat sfintele moaşte la temelia bisericii din piatră zidită acolo de el. Sfântul Sinod al Bisericii noastre i-a canonizat pe aceşti sfinţi români în anul 2016.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta muceniță Haritina; Sfinții cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române reunit joi, 25 februarie 2016, în şedinţă de lucru la Reşedinţa Patriarhală a hotărât canonizarea Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu, având ca zi de prăznuire data de 5 octombrie.

În decursul veacurilor creştine, numeroşi sihaştri s-au nevoit pe Muntele Coziei. Aceşti plăcuţi ai lui Dumnezeu au mers departe de lume, în sihăstria munţilor, întocmai marilor nevoitori ai Bisericii, devenind călugări desăvârşiţi, iubitori de nevoinţă şi de viaţă pustnicească.

Ei se pregătiseră din vreme în post şi rugăciune, în ascultare şi citirea dumnezeieştilor Scripturi, ajungând să cunoască Psaltirea pe de rost. Alţii se rugau cu Rugăciunea lui Iisus în desăvârşită linişte şi ascultare, nevoindu-se singuri ani îndelungaţi.

La început şi-au construit bordeie, iar apoi şi-au săpat chilii în stânca muntelui, unde au trăit în post şi rugăciuni neîncetate, răbdând frigul, suferinţele şi ispitele de tot felul de la viclenii diavoli. Sfinţenia vieţii lor s-a făcut cunoscută multor

călugări şi creştini, devenind adevărate pilde de rugăciune, nevoinţă şi vieţuire în Mântuitorul Hristos.

1. Sfinţii cuvioşi pustnici Daniil şi Misail s-au născut în a doua jumătate a veacului al XVI-lea în părţile Olteniei. Amândoi, încă din tinereţile lor, erau iubitori de nevoinţe pentru Dumnezeu şi doritori de viaţă sfântă, având o fierbinte dragoste către Mântuitorul Iisus Hristos şi către Preacurata Sa Maică.

Drept aceea, ascultând de porunca cea sfântă a Domnului: Cel ce voieşte să vină după Mine să se lepede de sine să-şi ia crucea sa şi să urmeze Mie, au lăsat casă, părinţi, fraţi, rude şi prieteni, şi au intrat în Mănăstirea Cozia ca fraţi, vieţuind în ascultare şi smerenie, urmând pe Fiul lui Dumnezeu, Cel ce s-a făcut ascultător Tatălui pentru noi, până la moartea pe cruce.

Ei au deprins taina nevoinţelor, dobândind darul rugăciunii şi al iubirii de Dumnezeu. Deci, parcurgând după rânduială, toate încercările duhovniceşti, s-au supus poruncilor stareţului lor şi ale fraţilor, fiind exemple vii de nevoinţă întru toate. Nu mult după ce au intrat în mânăstire, pentru multele lor osteneli şi pentru râvna lor după Dumnezeu, s-au făcut vrednici de mult dorita schimă a călugăriei, primind tunderea de la egumenul lor.

Cuviosul Daniil, fiind cunoscător al Sfintelor Scripturi şi al învăţăturilor Sfinţilor Părinţi, dar având şi viaţă vrednică şi iscusinţă în viaţa călugărească, a fost învrednicit de harul preoţiei. Deci, ajuns ca făclia în sfeşnic, prin viaţă smerită şi curată, s-a făcut repede cunoscut de părinţii din mânăstire, care şi l-au ales duhovnic şi povăţuitor pe calea mântuirii. Printre cei care se mărturiseau la cuviosul Daniil a fost şi vrednicul de pomenire, fericitul Misail, care i-a devenit şi ucenic duhovnicesc.

Primind ascultarea de duhovnic, Sfântul Daniil a început şi mai cu osârdie a se nevoi, mergând din putere în putere şi sporind întru faptele cele bune, chip şi pildă făcându-se tuturor. După o vreme, dorind împlinire duhovnicească şi arzând de dragostea cea dumnezeiască, au hotărât să părăsească viaţa de obşte şi să meargă în pustnicie.

Primind binecuvântare de la stareţul lor, au mers dincolo de Turnul lui Traian, în ţinuturile Muntelui Cozia, unde şi-au săpat chilii în stânca muntelui lângă izvoarele de apă ale pădurii liniştite. Multe au fost ispitele cuvioşilor, însă nici una n-a biruit setea lor de rugăciune, de linişte şi de osteneli.

Sub acoperământul Maicii Domnului, în jurul cuvioşilor s-a adunat o mică obşte de fraţi nevoitori întru rugăciunea neîncetată, în privegheri, post şi în citirea cărţilor folositoare de suflet.

De aceea, fericiţii Daniil şi Misail au ridicat o biserică de lemn pentru trebuinţele lor, în cinstea Intrării în biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Cuviosul Daniil era duhovnic al tuturor pustnicilor din împrejurimi, la el spovedindu-se, după tradiţie, şi Sfinţii sihaştri Neofit şi Meletie.

Aceştia coborau din când în când, mai cu seamă în duminici şi sărbători, pentru a se spovedi şi pentru a se împărtăşi la Sfânta Liturghie săvârşită în acest schit, care, aflându-se în apropierea vechiului turn roman, s-a numit Schitul Turnu.

Spre sfârşitul vieţii, cuviosul Daniil, a dat părinţilor care se nevoiau acolo rânduieli de viaţă pustnicească, apoi, cunoscându-şi mai înainte sfârşitul, le-a pus povăţuitor în locul lui pe ucenicul său, cuviosul Misail.

Amândoi fericiţii, Daniil şi Misail, după trecerea la cele veşnice, în prima jumătate a veacului al XVII-lea, au fost îngropaţi lângă altarul bisericuţei lor.

Când, în anul 1676, mitropolitul Varlaam al Ţării Româneşti a construit la schit o nouă biserică, de piatră, a aşezat sfintele moaşte ale cuvioşilor Daniil şi Misail la temelia altarului bisericii celei noi.

Astfel, cuvioşii Daniil şi Misail, avva şi ucenicul, s-au arătat vase alese ale Duhului Sfânt, înscriindu-se în rândul Sfinţilor cuvioşi sihaştri români, ca purtători de daruri duhovniceşti şi luminători prin vieţuirea sfântă.

2. Sfânta muceniță Haritina lucra în casa lui Claudiu, un om bogat și bun la suflet, dar păgân. Deși rămăsese orfană de ambii părinți și fusese crescută de Claudiu, ea nu uitase de credința în Mântuitorul Iisus Hristos pe care o primise de la mama sa.

În anul 303 a început persecuția împăratului Dioclețian împotriva creștinilor. Haritina a fost dusă înaintea judecătorului împărătesc Domițian.

Fiind supusă supliciilor, Sfânta muceniță Haritina nu a renunțat la credința creștină, mărturisind cu putere pe Domnul nostru Iisus Hristos. A suferit moarte martirică, iar trupul ei a fost îngropat creștinește de păgânul Claudiu.

Canonizarea Sfinților cuvioși Daniil și Misail și a Sfinților cuvioși Neofit și Meletie

Canonizarea Sfinților cuvioși Meletie, Neofit, Daniil și Misail: https://www.youtube.com/watch?v=Vzl8NVW8nPQ

Sfânta Liturghie și proclamarea Canonizării Sfinților cuvioși Daniil și Misail și a Sfinților cuvioși Neofit și Meletie

28 septembrie 2016 / Viața Eparhiei

După slujba de sfințire Preafericitul părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, împreună cu Preafericitul părinte Ioan al X-lea, patriarhul Antiohiei, şi soborul ierarhilor prezenți la sărbătoarea Sfântului ierarh martir Antim Ivireanul, au săvârşit Sfânta Liturghie pe scena amenajată în curtea mănăstirii, răspunsurile liturgice fiind date de grupul psaltic Tronos al Catedralei Patriarhale.

După săvârşirea Sfintei Liturghii, în cadrul proclamării solemne a canonizării a celor patru noi sfinți care şi-au încununat viețile prin faptele sfințeniei în sihăstriile din munții Coziei, Înaltpreasfinţitul părinte arhiepiscop Varsanufie a dat citire Tomosului Sinodal: *„Smerenia noastră, la propunerea Sinodului Mitropolitan al Mitropoliei Olteniei, împreună cu toţi membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, privind la vieţuirea plăcută lui Dumnezeu a acestor fericiţi sfinţi cuvioşi părinţi, care au sfinţit şi împodobit pământul Olteniei, luând aminte la râvna lor vrednică de laudă pentru rugăciunea şi apărarea dreptei credinţe şi căutând folosul duhovnicesc al poporului dreptmăritor ce poartă numele lui Hristos, urmând tradiţiei sfinte a Bisericii Ortodoxe, pe temei canonic şi sinodal, chemând în ajutor harul Preasfintei, Celei de o viaţă Făcătoarei şi Nedespărţitei Treimi, hotărăm ca de acum înainte şi în veci Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara, cu zi de pomenire în 3 septembrie, şi Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu, cu zi de pomenire în 5 octombrie, să fie număraţi între Sfinţii Bisericii şi să fie pomeniţi şi cinstiţi cu cântări de laudă în zilele lor de pomenire. Poruncim, de asemenea, în Duhul Sfânt ca vieţile, icoanele şi slujbele Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie, de la Mănăstirea Stânişoara, şi al Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail, de la Mănăstirea Turnu, să fie primite cu evlavie de preoţii, monahii şi credincioşii mireni ai Bisericii noastre”,* a spus Înalt-preasfinţia sa.

Au fost arătate, apoi, icoanele sfinţilor, racla cu moaştele Sfântului cuvios Neofit de la Mănăstirea Stânişoara şi au fost intonate troparele lor.

În semn de recunoştinţă pentru primirea călduroasă, Preafericitul părinte patriarh Daniel a dăruit Înaltpreasfinţitului părinte mitropolit Irineu, Înaltpreasfinţitului părinte arhiepiscop Varsanufie şi Preasfinţitului părinte Emilian Lovişteanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Râmnicului, Ordinul „Sfântul ierarh martir Antim Ivireanul” pentru arhierei, câte un engolpion cu chipul Sfântului ierarh Antim Ivireanul, câte o Evanghelie cu miniaturi şi o icoană a Sfântului ierarh martir Antim Ivireanul.

De asemenea, părintele arhim. Sava Pleșa, starețul Mănăstirii Antima primit Ordinul „Sfântul ierarh martir Antim Ivireanul” pentru clerici, iar credincioşii au primit iconiţe cu chipul ocrotitorului Arhiepiscopiei Râmnicului. „Ne aflăm într-o regiune binecuvântată de Sfântul ierarh martir Antim Ivireanul, care a fost episcop la Râmnic între 1705-1708, iar aici a tipărit mai multe cărţi, dintre care cele mai importante sunt Liturghierul împreună cu Molitfelnicul în 1706. Mai târziu, ele au fost tipărite tot de Sfântul ierarh Antim Ivireanul la Târgovişte în anul 1713, dar în mod separat. Aceste cărţi au impus definitiv limba română în cultul Bisericii noastre şi o mulţime de rugăciuni formulate de Sfântul Antim sunt aproape identice până în prezent. Astăzi, ne aflăm într-un spaţiu de sfinţire, de binecuvântare şi de mare lucrare misionară. (...) Ne rugăm ca Dumnezeu să binecuvânteze mitropolia şi arhiepiscopia acestea şi zona aceasta care are o tradiţie creştină foarte puternică, care trebuie păstrată, cultivată şi continuată cu multă bucurie”, a spus patriarhul României.

Înaltpreasfinţitul Părinte arhiepiscop Varsanufie a mulţumit patriarhului Antiohiei şi al Întregului Orient pentru prezenţă, amintind că legăturile Bisericii Ortodoxe din Vâlcea cu Patriarhia Antiohiei sunt de peste 350 de ani, prin vizitarea a 5 mănăstiri din ţinutul Vâlcii de către patriarhul Macarie al III-lea Zaim, împreună cu diaconul său Paul de Alep, dar şi printr-un ierarh vrednic, cu viaţă sfântă, Chesarie Halepliu, originar din Alep, care a păstorit în secolul al XVIII-lea.

Totodată, Chiriarhul Râmnicului a mulţumit pentru prezenţă Înaltpreasfinţitului părinte Ioan, mitropolit de Rustavi, conducătorul delegaţiei Patriarhiei Georgiei.

În semn de mulţumire pentru dragostea părintească şi pentru prezenţa Preafericirii Sale, Chiriarhul locului a dăruit patriarhului Bisericii Ortodoxe Române într-o mică raclă o părticică din moaştele Sfântului cuvios Neofit de la Mănăstirea Stânişoara. Preafericirea sa a precizat că această raclă va fi aşezată în noua Catedrală Patriarhală.

Până la miezul nopţii, credincioşii se pot închina în Sfântul Altar şi la racla cu moaştele Sfântului cuvios Neofit. De astăzi, racla cu moaştele Sfântului cuvios Neofit, de la Mănăstirea Stânişoara, sunt depuse permanent spre închinare pelerinilor.

Mănăstirea Antim
Cartierul Troianu
din Râmnicu-Vâlcea
28 septembrie

Diac. Ştefan Sfarghie - Ne vom închina Sfinţilor Daniil, Misail, Neofit şi Meletie

27 februarie 2016

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, reunit joi, 25 februarie, în şedinţă de lucru, a aprobat canonizarea a patru noi sfinţi cuvioşi care au trăit în Arhiepiscopia Râmnicului. Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu vor avea zi de prăznuire data de 5 octombrie, iar Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara vor fi prăznuiţi la data de 3 septembrie.

Departe de lume, în sihăstria munţilor, trăind în curăţie şi simţind în fiinţa lor aripile dorului de Dumnezeu, aceşti Sfinţi cuvioşi, Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu şi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara, s-au arătat vase alese şi cinstite ale Duhului Sfânt, prin care Dumnezeu Şi-a arătat slava Sa.

Devenind adevărate modele de rugăciune, nevoinţă şi vieţuire în Hristos, Sfinţii cuvioşi Daniil, Misail, Neofit şi Meletie au rămas şi vor rămâne în conştiinţa drept-măritorilor creştini din toată ţara, prin faptele bune şi viaţa neprihănită.

Ca o încununare şi recunoştinţă aduse acestora, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât în data de 25 februarie canonizarea lor, proclamarea canonizării urmând să aibă loc în luna septembrie a acestui an. „Este o pregătire pentru «Anul comemorativ al Sfântului ierarh martir Antim Ivireanul», serbat la Râmnic. Atunci când în septembrie vor fi organizate evenimente la Râmnic, unde timp de trei ani Sfântul ierarh Antim Ivireanul a fost episcop, va avea loc şi proclamarea canonizării acestor patru Sfinţi cuvioşi. Este o bucurie mare, pentru că aceşti Sfinţi cuvioşi, nevoitori, au sfinţit cu rugăciunile şi nevoinţele lor pământul Ţării Româneşti”, a subliniat Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, în cuvântul de deschidere a lucrărilor Sfântului Sinod din data de 25 februarie.

Cuviosul Daniil de la Mănăstirea Turnu

Cuviosul Daniil s-a nevoit mai întâi în obştea sfintei Mănăstiri Cozia, la începutul secolului al 17-lea. El a fost principalul duhovnic al Lavrei coziene şi al tuturor sihaştrilor de pe Valea Oltului. Dorind să urmeze pilda sfinţilor cuvioşi, s-a retras peste râul Olt, sub muntele Cozia. Acolo, săpându-şi o chilie în stâncă, s-a nevoit în ea peste 20 de ani, timp în care a reuşit să împlinească cu răbdare şi dragoste rânduiala monahală. Peştera se vede şi astăzi în curtea Mănăstirii Turnu, fiind bine păstrată. Câtă vreme a vieţuit la Turnu, cuviosul Daniil şi-a împlinit cu mare râvnă chemarea sa de părinte duhovnicesc, căutând, împreună cu ucenicul său Misail, sfinţenia vieţii în Hristos, ca arvună şi împlinire a Împărăţiei cerurilor. Amândoi au ars ca o făclie în sfeşnic pentru dragostea lui Hristos, împărtăşind şi celorlalţi din iubirea, înţelepciunea şi bunătatea lor. Sfântul cuvios Daniil a trecut la viața veș-nică în chilia sa de piatră.

Cuviosul Misail de la Mănăstirea Turnu

Cuviosul Misail, ucenicul de chilie al duhovnicului Daniil, s-a nevoit mai întâi în Mănăstirea Cozia, la începutul secolului al 17-lea. Urmând părintelui său spiritual, s-a retras peste Olt, sub muntele Cozia, unde și-a săpat o chilie alături de cea a duhovnicului, nevoindu-se în ascultare peste 20 de ani.

Cu gândul mereu la Dumnezeu şi la mântuirea sufletului, cei doi isihaşti erau socotiţi sfinţi chiar din timpul vieţii, deseori coborând la ei, din peşterile de pe muntele Stânişoara, şi alţi monahi, pentru a se mărturisi şi a se împărtăşi.

Pe la jumătatea secolului al 17-lea, adunându-se mai mulţi sihaştri în jurul lor, ieroschimonahul Misail a ridicat o mică biserică de lemn cu hramul „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului”, întemeind „Sihăstria lui Daniil şi Misail”.

Trecând la cele veşnice cuviosul Daniil duhovnicul, ucenicul său Misail a devenit „nacealnic”, adică egumen şi părinte duhovnicesc al smeriţilor sihaştri.

După puţină vreme, mutându-se şi egumenul Misail la Domnul, mitropolitul Ţării Româneşti, Varlaam, a înălţat la Turnu o biserică de piatră în anul 1676, aşezând sub temelie moaştele celor doi cuvioşi. Deasupra sunt aşezate aceste inscripţii: Daniil duhovnicul şi Misail nacealnicul.

Viaţa lor pilduitoare a făcut ca această sihăstrie să devină patria celor mai mulţi pustnici de pe Valea Oltului.

Cuviosul Neofit de la Mănăstirea Stânişoara

Cel mai vestit dintre sihaştrii de la Stânişoara a fost schimonahul Neofit. Acest cuvios şi-a săpat o chilie în partea de apus a muntelui Sălbaticul şi acolo s-a nevoit singur în aspre osteneli şi în neîncetată rugăciune, timp de 30 de ani. Toată săptămâna postea şi se ruga în peşteră, iar duminica venea la sihăstria Sfinţilor Daniil şi Misail de la Turnu, participa la Sfânta Liturghie şi se împărtăşea.

Rugându-se neîncetat, Sfântul Neofit, după ce s-a dăruit cu totul vieţii pustniceşti, a primit de la Duhul Sfânt darul lacrimilor şi al vindecării suferinţelor omeneşti.

După ani îndelungaţi, trăiţi în sălbăticie, unde a suferit asprimea iernilor, răbdând grele ispite de la diavol, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului, acolo în peşteră, neştiut de nimeni. Trupul său a fost descoperit de un călugăr de la Mănăstirea Cozia, rânduit să-i aducă mâncare. Cunoscându-i evlavia şi nevoinţele, l-a luat în spate şi l-a adus la mănăstire să-l îngroape. Noaptea însă, fericitul Neofit i s-a arătat în vis şi l-a mustrat, poruncindu-i să-i ducă trupul în peştera nevoinţelor sale. Tradiţia spune că în acea noapte sfântul i s-a arătat şi stareţului. A doua zi de dimineaţă, călugărul a luat osemintele şi împreună cu un alt monah le-a urcat în peştera lui, în muntele Sălbaticul. Ajungând aici, unul dintre ei, mâhnit de osteneală, a aruncat trupul, zicând: „Cu urşii ai trăit, cu urşii să rămâi!” Pentru acest fapt, în acea clipă gâtul i s-a strâmbat, faţa întorcându-i-se spre ceafă. S-a vindecat abia după câteva zile, în urma rugăciunilor care s-au făcut pentru el. Vestea aceasta s-a răspândit curând, mai ales în satele de prin apropiere, încât mulţi credincioşi îşi îndreptau paşii spre peştera sa pentru a-i cere ajutor sfântului în necazuri.

Peştera unde s-a nevoit cuviosul Neofit se vede şi astăzi, nu departe de Mănăstirea Stânişoara.

Cuviosul Meletie, sihastrul de la Mănăstirea Stânişoara

Cuviosul Meletie a trăit în veacul al 17-lea şi şi-a făcut chilia în partea de sud a muntelui Sălbaticul, la un kilometru de Mănăstirea Stânişoara, ostenindu-se aici peste 40 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu şi păzindu-şi mintea curată de cugete rele. Programul ostenelilor schimonahului Meletie era acelaşi ca şi al pustnicului Neofit: şase zile se nevoia în peşteră, iar duminica mergea la cuviosul Daniil, duhovnicul de la Turnu, şi primea Sfânta Împărtăşanie.

Se spunea despre părintele Meletie că zilnic îşi aducea apă cu urciorul de departe pentru ca să se ostenească. La bătrâneţe, nemaiputând coborî din peşteră, s-a rugat

lui Dumnezeu şi a apărut un puternic izvor de apă înaintea peşterii sale, care curge şi astăzi, fiind numit „izvorul lui Meletie”.

După aspre nevoințe, ajungând la adânci bătrâneţi, şi-a încredințat sufletul lui Dumnezeu, numărându-se în ceata cuvioşilor părinţi.

Cu privire la moaştele sfântului, „nu se ştie unde stau ascunse”. Arhim. Grigore Urîţescu scria că „osemintele sale au fost mai târziu împărţite de credincioşi, iar peştera se păstrează până astăzi. Aici vin credincioşii şi aprind candele şi lumânări”.

Canonizarea acestor sihaştri evlavioşi, trecerea lor în calendarul Bisericii noastre şi în cărţile de slujbă demonstrează, încă o dată, nobleţea spirituală a poporului român dreptcredincios.

Informații preluate din textul document „Argumente pentru canonizarea cuvioșilor Părinți Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu dimpreună cu Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stânișoara (Secolul al XVII-lea)” alcătuit de Arhiepiscopia Râmnicului.

Tomos sinodal pentru canonizarea Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara şi a Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mânăstirea Turnu

Tomos Sinodal de canonizare nr. 1/2016, aprobat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române prin hotărârea nr. 2212 din 25 februarie 2016 şi făcut public astăzi, 28 septembrie 2016, în biserica Mănăstirii Sfântul Antim - Troianu, cu hramul „Izvorul Tămăduirii”:

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, prea iubitului cler, cinului monahal şi dreptcredincioşilor creştini din Patriarhia Română, har, milă şi pace de la Dumnezeu, iar de la noi, arhiereşti binecuvântări!

Binecuvântat şi vrednic de toată lauda este a cinsti pomenirea celor ce s-au săvârşit întru sfinţenie, care au câştigat de la Dumnezeu îndrăznire datorită vieţii lor plină de evlavie şi de fapte bune. Preasfânta Treime a rânduit din veşnicie ca pe aceştia să-i învrednicească de asemănarea cu Dumnezeu, împărtăşindu-i de lumina harului Duhului Sfânt şi aşezându-i în Biserica celor întâi născuţi, în ceata sfinţilor. Despre ei Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne spune că întrucât au ascultat cuvântul Său, s-au făcut „prietenii Lui” (Ioan 15, 14). Pe aceşti sfinţi Biserica îi cinsteşte cu laude şi cu cântări, precum spune proorocul David, de Dumnezeu insuflat: „Eu am cinstit foarte pe prietenii Tăi, Dumnezeule, şi foarte s-a întărit stăpânirea lor“ (Psalmul 138, 17). Cu adevărat sfinţii au împlinit cuvântul şi voia lui Dumnezeu, după cum

citim iarăşi în Psalmi: „prin sfinţii de pe pământul Lui, minunată a făcut Domnul toată voia întru ei” (Psalmul 15, 3).

Printre aceşti aleşi ai lui Dumnezeu se numără cuvioşii Părinţi din sihăstriile Stânişoarei şi Turnului: Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara şi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu. Aceşti mari nevoitori şi iubitori de Dumnezeu din Mănăstirea Cozia, a vestitului voievod Mircea cel mare, după ce s-au dăruit cu totul vieţii pustniceşti şi au ajuns la desăvârşire, au primit de la Duhul Sfânt darul sfătuirii şi al călăuzirii sufletelor pe calea mântuirii. Fiind lucrători încercaţi ai rugăciunii inimii, ei au fost cinstiţi împreună cu marii isihaşti ai monahismului românesc, numiţi şi sihaştri. Astfel, ei au rămas în memoria vie a Bisericii, în evlavia ierarhilor, preoţilor, călugărilor şi a mirenilor, ca pilde de iubire jertfelnică, de înfrânare, de smerenie şi de iscusită povăţuire duhovnicească.

Smerenia noastră, la propunerea Sinodului mitropolitan al Mitropoliei Olteniei, împreună cu toţi membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, privind la vieţuirea plăcută lui Dumnezeu a acestor fericiţi Sfinţi cuvioşi Părinţi care au sfinţit şi împodobit pământul Olteniei, luând aminte la râvna lor vrednică de laudă pentru rugăciune şi apărarea dreptei credinţe, şi căutând folosul duhovnicesc al poporului dreptmăritor ce poartă numele lui Hristos, urmând Tradiţiei Sfinte a Bisericii Ortodoxe, pe temei canonic şi sinodal, chemând în ajutor harul Preasfintei, celei de o fiinţă şi de viaţă făcătoarei şi nedespărţitei Treimi,

Hotărâm ca, de acum înainte şi în veci, Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara, cu zi de pomenire în 3 septembrie, şi Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu, cu zi de pomenire în 5 octombrie, să fie număraţi între sfinţii Bisericii şi să fie pomeniţi şi cinstiţi cu cântări de laudă în zilele lor de prăznuire.

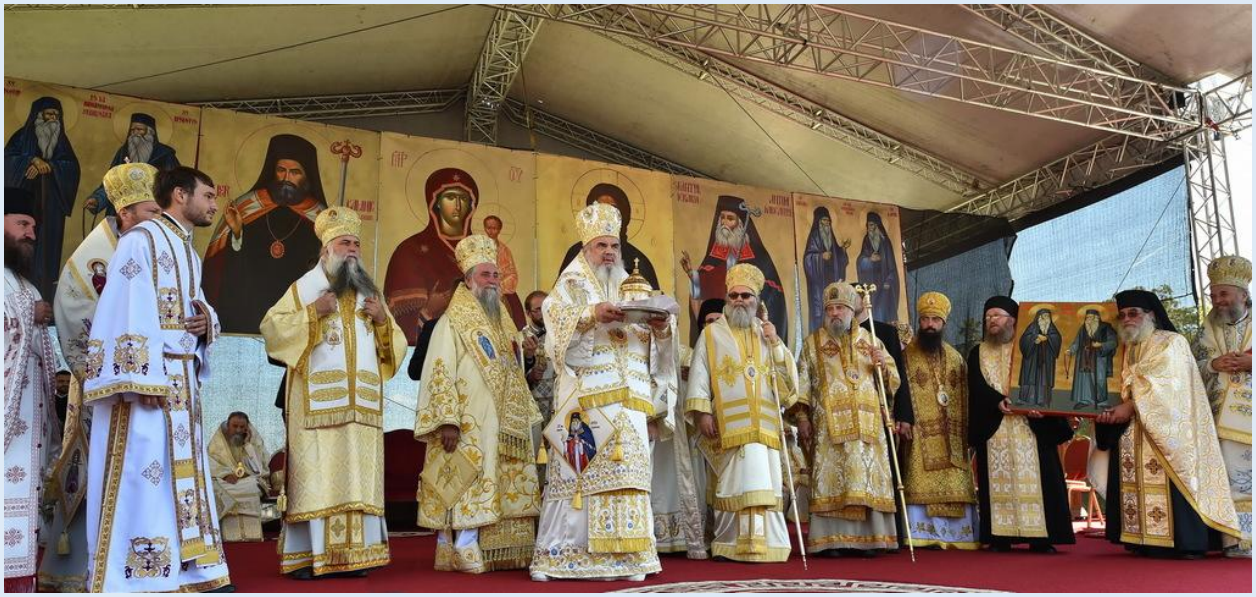

Poruncim de asemenea, în Duhul Sfânt, ca vieţile, slujbele şi icoanele Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara şi a Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu să fie primite cu evlavie de preoţii, monahii şi credincioşii mireni ai Bisericii noastre.

Spre deplină statornicire a celor pe care le-am hotărât în mod sinodal şi canonic, întărim cu semnăturile noastre acest Tomos Sinodal de canonizare a Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara şi a Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu, aducându-l la cunoştinţa clerului şi a tuturor dreptcredincioşilor Patriarhiei Române.

Acest Tomos Sinodal de canonizare se proclamă astăzi, 28 septembrie din anul mântuirii 2016, în biserica Sfintei Mănăstiri Antim, cartierul Troianu din Râmnicu Vâlcea, cu hramurile „Izvorul Tămăduirii” şi „Sfântul ierarh martir Antim Ivireanul”.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu Tatăl şi împărtăşirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toţi !

Preşedintele Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române † Daniel arhiepiscopul Bucureştilor, mitropolitul Munteniei şi Dobrogei, Locţiitorul tronului Cezareei Capadociei şi patriarhul Bisericii Ortodoxe Române
† Teofan, arhiepiscopul Iaşilor şi mitropolitul Moldovei şi Bucovinei
† Laurenţiu, arhiepiscopul Sibiului şi mitropolitul Ardealului

† Andrei, arhiepiscopul Vadului, Feleacului şi Clujului şi mitropolitul Clujului, Maramureşului şi Sălajului
† Irineu, arhiepiscopul Craiovei şi mitropolitul Olteniei
† Ioan, arhiepiscopul Timişoarei şi mitropolitul Banatului
† Petru, arhiepiscopul Chişinăului, mitropolitul Basarabiei şi Exarhul Plaiurilor
† Iosif, arhiepiscopul Ortodox Român al Europei Occidentale şi mitropolitul Ortodox Român al Europei Occidentale şi Meridionale
† Serafim, arhiepiscopul Ortodox Român al Germaniei, Austriei şi Luxemburgului şi mitropolitul Ortodox Român al Germaniei, Europei Centrale şi de Nord
† Nifon, mitropolit onorific, arhiepiscopul Târgovişte şi Exarh Patriarhal
† Teodosie, arhiepiscopul Tomisului
† Pimen, arhiepiscopul Sucevei şi Rădăuţilor
† Irineu, arhiepiscopul Alba Iuliei
† Varsanufie, arhiepiscopul Râmnicului
† Ioachim, arhiepiscopul Romanului şi Bacăului
† Calinic, arhiepiscopul Argeşului şi Muscelului
† Ciprian, arhiepiscopul Buzăului şi Vrancei
† Casian, arhiepiscopul Dunării de Jos
† Timotei, arhiepiscopul Aradului
† Nicolae, arhiepiscopul Ortodox Român al celor două Americi
† Justinian, arhiepiscop onorific, Episcopul Ortodox Român al Maramureşului şi Sătmarului
† Corneliu, episcopul Huşilor
† Lucian, episcopul Caransebeşului
† Sofronie, episcopul Ortodox Român al Oradiei
† Nicodim, episcopul Severinului şi Strehaiei
† Vincenţiu, episcopul Sloboziei şi Călăraşilor
† Andrei, episcopul Covasnei şi Harghitei
† Galaction, episcopul Alexandriei şi Teleormanului
† Ambrozie, episcopul Giurgiului
† Sebastian, episcopul Slatinei şi Romanaţilor
† Visarion, episcopul Tulcii
† Petroniu, episcopul Sălajului
† Gurie, episcopul Devei şi Hunedoarei
† Daniil, episcop-locţiitor (administrator) al Episcopiei Daciei Felix (Serbia)
† Siluan, episcopul Ortodox Român din Ungaria
† Siluan, episcopul Ortodox Român al Italiei
† Timotei, episcopul Ortodox Român al Spaniei şi Portugaliei
† Macarie, episcopul Ortodox Român al Europei de Nord
† Mihail, episcopul Ortodox Român al Australiei şi Noii Zeelande

† Varlaam Ploieşteanul, episcop-vicar patriarhal
† Ieronim Sinaitul, episcop-vicar patriarhal
† Timotei Prahoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor
† Calinic Botoşăneanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iaşilor
† Ilarion Făgărăşanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Sibiului
† Vasile Someşeanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului şi Clujului
† Paisie Lugojeanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Timişoarei
† Antonie de Orhei, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Chişinăului
† Marc Nemţeanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Europei Occidentale
† Sofian Braşoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Germaniei, Austriei şi Luxemburgului
† Emilian Lovişteanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Râmnicului
† Ioan Casian de Vicina, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a celor două Americi
† Iustin Sigheteanul, arhiereu-vicar al Episcopiei Ortodoxe Române a Maramureşului şi Sătmarului
† Ignatie Mureşeanul, arhiereu-vicar al Episcopiei Ortodoxe Române a Spaniei şi Portugaliei

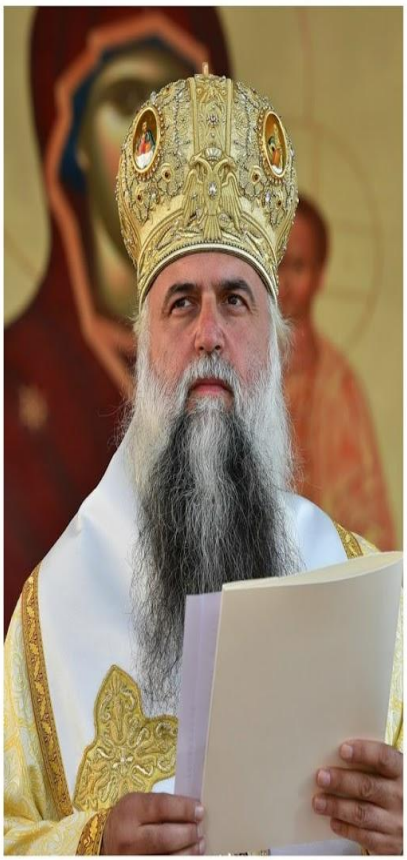

†DANIEL

TOMOS PATRIARHAL.

†Daniel

DANIEL

SF. CV.
HEOFIT
DE LA
MĂNĂSTIREA
STĂNIȘOARA
SF. CV.
MELETIE

Prăznuirea Sfinților cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu

Miercuri, 5 octombrie 2016, la Mănăstirea Turnu au fost prăznuiți Sfinții cuvioși Daniil și Misail, ale căror chipuri duhovnicești au strălucit în luminată cuvioşie, mistuindu-se în rugăciune, post şi priveghere. Cu acest prilej, Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, arhiepiscopul Râmnicului, a săvârșit Sfânta Liturghie înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

În cuvântul de învățătură împărtășit celor prezenți, Părintele arhiepiscop a subliniat că: „Este pentru prima oară când Mănăstirea Turnu se îmbracă în haine strălucitoare pentru a-i cinsti pe întemeietorii ei și pe cei care, până anul acesta, erau cinstiți doar de mulțimea pustnicilor care sihăstreau prin aceste locuri.

Sfânta Scriptură spune că Dumnezeu este minunat întru sfinții Lui, că sfinții sunt prieteni ai lui Dumnezeu și cei care locuiesc împreună cu El. […]

Cuvioșii, de bună voie, leapădă toate ale lumii și mucenicesc și ei într-alt chip. Își lasă în urmă dragostea de mamă și dragostea de tată, dragostea de frați, bunăstarea acestei lumi și trăiesc în singurătate, trăiesc în smerenie și, mai ales, trăiesc în rugăciune.

O asemenea trăire au avut și acești doi sfinți ca și ceilalți sfinți de la Stănișoara, care după ce s-au pregătit la Mănăstirea Cozia vreme îndelungată, cu binecuvântarea duhovnicului lor, au venit în aceste locuri.

Sfântul Daniil era un duhovnic cunoscut la care alerga mulțime multă de pustnici ca să primească îndrumare, și împreună cu ucenicul său, Misail - care îi va lua locul și care s-a numit „nacealnic", adică egumen - au întemeiat aici o sihăstrie ce s-a transformat în mănăstire, adunându-se în jurul lor mulțime de viețuitori ai pustiei.

În vremea aceea, Mănăstirea Cozia însăși era o sihăstrie, pentru că nu era drumul așa cum este acum și pentru că aici se ajungea foarte greu. Ctitorul Mănăstirii Cozia, voievodul Mircea cel mare, rânduise ca în mănăstire să nu intre parte femeiască, iar rânduiala aceasta s-a păstrat și aici la Mănăstirea Turnu și la Mănăstirea Stănișoara, o bună perioadă de timp.

Aici, pe aceste locuri, așa cum se păstrează și vedem până în zilele noastre, cuvioșii Daniil și Misail și-au săpat chilii în stâncă, iar cine intră în chiliile lor poate să vadă simplitatea în care trăiau și lipsa de confort. De dimineață și până în miezul nopții se îndeletniceau numai cu rugăciunea, cu privegherea, cu postirea. În felul acesta, pe de o parte, au dat pildă despre viețuirea sfântă, iar pe de altă parte, și-au sfințit viețile și trupurile.

Cuvioșii aceștia sunt cea mai autentică oglindă a viețuirii sfinte a monahilor din vechime care se retrăgeau în pustie și care preferau ca să ia asupra lor acest jug al muceniciei de bună voie, pentru ca să ajungă nu numai să-L cunoască pe Hristos, ci ca Hristos să trăiască în ei, iar după viața aceasta vremelnică, ei să meargă și să rămână lângă Hristos în împărăția Lui cea veșnică, după cuvântul pe care l-a spus Hristos ucenicilor Săi: „înaintea voastră merg la Tatăl Meu ca să vă gătesc vouă locaș".

Locașurile sfinților în ceruri sunt tot locuri de rugăciune, pentru că ei mijlocesc pentru noi.

Nu există o binecuvântare mai mare pentru o localitate decât să aibă în mijlocul ei o biserică ce este închinată unui sfânt sau Maicii Domnului și aceea să mijlocească pentru întreaga comunitate, să o acopere cu rugăciunile lor, să o păzească cu mijlocirea lor înaintea tronului Preasfintei Treimi.

Este pentru prima dată când la mănăstirea aceasta sunt cinstiți cuvioșii sfinți întemeietori ai ei. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, anul acesta, a aprobat trecerea acestor sfinți în calendarul creștin și în urmă cu câteva zile, la Mănăstirea Antim din Râmnicu-Vâlcea a avut loc proclamarea lor în mod solemn înaintea locuitorilor acestor plaiuri.

De aceea, de astăzi înainte, nu doar în mănăstirea aceasta se va prăznui și se va cinsti numele lor, ci în întreaga Biserică Ortodoxă, iar noi toți, cei care venim la Mănăstirea Turnu, avem această șansă să ne bucurăm de mijlocirea lor.

Sfinții Daniil și Misail au mare putere înaintea lui Dumnezeu, pentru că o viață întreagă nu au făcut altceva decât să se roage pentru ei și pentru alții. De aceea, noi trebuie să avem îndrăznire ca să le cerem ajutorul ori de câte ori pășim în aceste locuri.

Bunul Dumnezeu să asculte rugăciunile pe care le facem în mijlocirea Sfinților Daniil și Misail, ale căror moaște se păstrează lângă biserica mică, pentru că mitropolitul Varlaam, atunci când a construit biserica, pe locul lăcașului de închinare construit de Sfinții Daniil și Misail, a îngropat aici și sfintele lor moaște.

De aceea, să-L rugăm pe Dumnezeu ca să aibă grijă de sufletele noastre și să nu ne piardă pentru păcatele noastre, iar noi să făgăduim în fiecare zi că ne schimbăm viața, că ne îndreptăm viața și că vom împlini poruncile pe care El le-a lăsat în Sfânta Evanghelie, având mijlocitori în cer pe sfinții Săi și iată, în această mănăstire, pe acești doi cuvioși", a încheiat Înaltpreasfinția Sa.

Sursa:
http://arhiepiscopiaramnicului.ro/viata-eparhiei/praznuirea-sfintilor-cuviosi-daniil-si-misail-de-la-manastirea-turnu

Viața și Acatistul Sfinților cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu

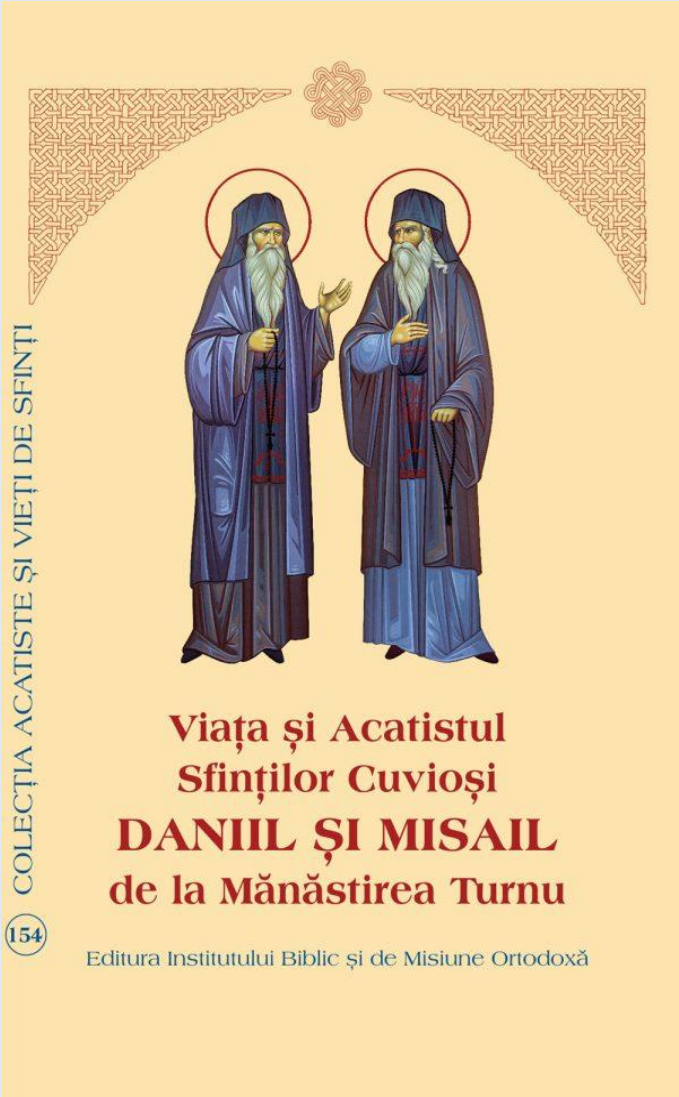

În Colecția Acatiste și vieți de sfinți a fost publicată la Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă lucrarea Viața și Acatistul Sfinților cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu, informează Agenţia de ştiri Basilica.

Sfinții cuvioși Daniil şi Misail, după trecerea la cele veşnice, în prima jumătate a veacului al XVII-lea, au fost îngropaţi lângă altarul bisericuţei lor.

În anul 1676, mitropolitul Varlaam a construit la schit o nouă biserică, de piatră, unde a aşezat sfintele moaşte ale cuvioşilor Daniil şi Misail la temelia altarului bisericii celei noi.

Dascăli ai rugăciunii neîncetate şi ai luptelor duhovniceşti v-aţi arătat, cuvioşilor Daniil şi Misail, că de iubirea Mântuitorului Hristos nedespărţiţi fiind, cu apostolească râvnă Preasfintei Treimi aţi slujit cu osârdie, în peşteri nevoindu-vă. Pentru aceasta cerem cu smerenie: rugaţi-vă, să se mântuiască sufletele noastre! - Troparul Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail.

„Dascăli ai rugăciunii neîncetate și ai luptelor duhovnicești v-ați arătat, Cuvioșilor Daniil și Misail, că de iubirea Mântuitorului Hristos nedespărțiți fiind, cu apostolească râvnă Preasfintei Treimi ați slujit cu osârdie, în peșteri nevoindu-vă. Pentru aceasta cerem cu smerenie: Rugați-vă, să se mântuiască sufletele noastre!”

Troparul Sfinților Cuvioși Daniil și Misail

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-485-9

Apariţie editorială: Slujba Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu

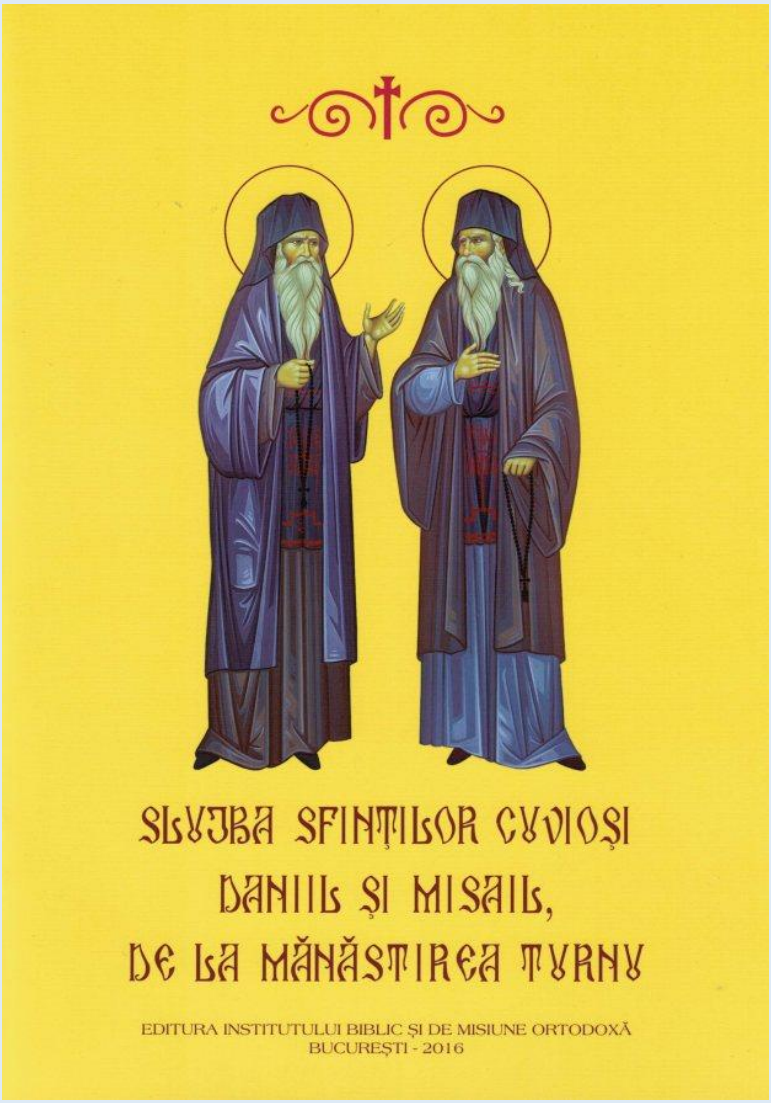

La Editura Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă a fost publicată Slujba Sfinților cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu, sărbătoriți în fiecare an la data de 5 octombrie.

Sfinţii cuvioşi pustnici Daniil şi Misail s-au născut în a doua jumătate a veacului al XVI-lea în părţile Olteniei. Amândoi, încă din tinereţile lor, erau iubitori de nevoinţe pentru Dumnezeu şi doritori de viaţă sfântă.
Fericiţii Daniil şi Misail au ridicat o biserică de lemn pentru trebuinţele lor, în cinstea Intrării în biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Cuviosul Daniil era duhovnic al tuturor pustnicilor din împrejurimi, la el spovedindu-se, după tradiţie, şi Sfinţii sihaştri Neofit şi Meletie. Aceştia coborau din când în când, mai cu seamă în duminici şi sărbători, pentru a se spovedi şi pentru a se împărtăşi la Sfânta Liturghie oficiată în acest schit, care, aflându-se în apropierea vechiului turn roman, s-a numit Schitul Turnu.

Cuvioşii Daniil şi Misail, avva şi ucenicul, s-au arătat vase alese ale Duhului Sfânt, înscriindu-se în rândul Sfinţilor cuvioşi sihaştri români, ca purtători de daruri duhovniceşti şi luminători prin vieţuirea sfântă.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române reunit joi, 25 februarie 2016, în şedinţa de lucru la Reşedinţa Patriarhală a hotărât canonizarea Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu.

Pilde de sfinţenie şi normalitate creştină

Pr. Nicuşor Popescu, Pr. Ioniţă Apostolache,
05 octombrie 2018

Credincioşii din Mitropolia Olteniei îi sărbătoresc astăzi pe Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail de la mănăstirile Turnu şi Stânişoara. Viaţa lor plină de evlavie şi sfinţenie aduce peste veac darul lui Dumnezeu într-o lume plină de încercări, în permanentă luptă cu patima şi cu păcatul.

Pe lângă mănăstirile întemeiate de domnitori şi boieri, în Oltenia, în secolele XVI-XVII, au luat fiinţă mai multe schituri prin strădania şi nevoinţele unor sihaştri cu viaţă aleasă. Despre cuvioşii care au dus o viaţă ascetică în munţii din stânga Oltului, la câţiva kilometri de Mănăstirea Cozia, Sfinţii Daniil şi Misail şi cei dimpreună cu dânşii, se cunosc astăzi puţine date. Lipsa unor informaţii amănunţite despre nevoinţele pustnicilor de la Turnu şi Stânişoara se datorează faptului că aceştia au dus o viaţă smerită, consacrată rugăciunii şi ascezei, în chiliile lor săpate în stâncile munţilor. Faptul că astăzi, pe locul unde au dus luptele cele grele cu duşmanii cei nevăzuţi, se înalţă biserici şi duc viaţă de obşte numeroşi monahi este, cu siguranţă, un semn al sfinţeniei vieţii lor.

La începutul secolului al XVII-lea, şase vieţuitori au plecat de la Mănăstirea Cozia pentru a-şi găsi mântuirea în liniştea munţilor, departe de viaţa de obşte. Este însă posibil ca retragerea cuvioşilor în pustietatea munţilor să se fi făcut în a doua jumătate a secolului al XVI-lea, deoarece, în această perioadă, la conducerea Mănăstirii Cozia s-au aflat mai mulţi egumeni, aşezaţi fără acordul obştii, prin impunerea lor de către domnitori şi boieri. Plecarea celor şase vieţuitori era urmarea dorinţei de a trăi după nevoinţele Sfinţilor Părinţi ai pustiei, departe de vecinătatea oamenilor.

La jumătatea secolului al XVI-lea, în Ţara Românească au fost numeroase lupte pentru putere între urmaşii domnitorului Mircea Ciobanu (1545-1552; 1553-1554), care au afectat şi viaţa monahală de la Mănăstirea Cozia prin susţinerea egumenilor greci în defavoarea celor români şi a voinţei obştii.

Din documentele vremii se înţelege că măcar unul dintre egumenii Matei (1548-1556; 1560-1569) şi Mitrofan (1556-1560; 1569-1578) erau greci de neam, lupta dintre aceştia pentru conducerea mănăstirii fiind evidentă, ca de altfel şi influenţa conducătorilor de atunci.

Se încălca iarăşi regula stabilită de primul egumen, Gavriil (1388-1406), prin care obştea era în măsură să aleagă din sânul ei pe cine considera că este vrednic. Desele schimbări de egumeni au slăbit viaţa spirituală a monahilor de la Mănăstirea Cozia, mulţi vieţuitori căutând locuri retrase în sălbăticia munţilor pentru rugăciune.

Despre grupul celor şase monahi se cunoaşte faptul că Daniil şi Misail s-au oprit sub muntele Cozia, în locul numit „de după Turnu”, situat în apropierea Mănăstirii Cozia, în stânga Oltului. Aici şi-au săpat alături două chilii în stâncă şi au trăit o viaţă spirituală intensă, după rânduiala Sfinţilor Părinţi, îmbinând rugăciunea cu nevoinţele. Cu siguranţă că a fost nevoie de ani întregi pentru a săpa în piatră cele două chilii. Sfântului Antonie de la Iezer i-au trebuit trei ani ca să-şi sape chilia în stâncă. Daniil şi Misail au depus o muncă istovitoare, având o viaţă duhovnicească intensă, fiind mereu cu gândul la Dumnezeu şi la necesitatea mântuirii sufletului. Daniil era duhovnicul sihaştrilor retraşi împreună cu dânsul, deseori coborând din peşterile de pe muntele Stânişoara şi ceilalţi patru pentru a se mărturisi şi a se împărtăşi.

„Daniil duhovnicul” şi „Misail nacealnicul”

Daniil a vieţuit în chilia sa săpată în stâncă peste 20 de ani, timp în care a reuşit să păstreze cu stricteţe regulile monahale. Viaţa sa minunată a adunat aici un grup numeros de monahi, punându-se astfel temelia Schitului Turnu. A trecut la cele veşnice în chilia sa de piatră, fiind înconjurat de mai mulţi ucenici.
Misail a reuşit să ridice o bisericuţă din lemn cu hramul „Adormirea Maicii Domnului", situată în faţa chiliilor din piatră, el devenind primul conducător al obştii şi părinte duhovnicesc al vieţuitorilor de aici.

Frumuseţea locului şi liniştea deosebită în care se afla adunată obştea au făcut ca mitropolitul Varlaam al Ţării Româneşti (1672-1679) să ridice aici o biserică din piatră în anul 1676, cu nevoinţa şi cu toată cheltuiala sa, în zilele lui Ioan Duca voievod. Pentru că Daniil şi Misail au avut o viaţă aleasă şi demnă de urmat, ucenicii acestora au aşezat „moaştele" celor doi cuvioşi sub Sfântul Altar al bisericii. Locul în care se află acestea a fost însemnat pe o piatră aşezată la temelia Sfântului Altar, ce aminteşte de „Daniil duhovnicul" şi „Misail nacealnicul".

Neofit şi Meletie

Ceilalţi patru pustnici, din cei şase plecaţi din Mănăstirea Cozia, s-au nevoit în peşterile de pe muntele Stânişoara. Nu se cunosc multe date despre aceştia, numai ce s-a păstrat de la ucenicii lor. Cel mai cunoscut sihastru de la Stânişoara a fost Neofit, care a vieţuit singur într-o peşteră timp de 30 de ani, situată în partea de apus a muntelui Sălbaticul. Viaţa sa de post şi priveghere era o rugăciune continuă încununată săptămânal de primirea Sfintei Euharistii în bisericuţa de la Turnu. Grupul celor şase monahi se reunea săptămânal la Sfânta Liturghie, rugăciunea comună încununând nevoinţele fiecăruia.

Schimonahul Neofit a trecut la cele veşnice în peştera care i-a fost chilie şi mormânt. Mult mai târziu osemintele sale au fost descoperite de un călugăr de la Mănăstirea Cozia, care păştea vitele prin acele locuri. Cunoscând evlavia şi nevoinţele sale, călugării mănăstirii au luat osemintele pustnicului şi le-au adus la mănăstire. Aducerea sa a fost de scurtă durată, deoarece cuviosul l-a certat în vis pe egumenul mănăstirii, care i-a dus osemintele în peştera nevoinţelor sale.

Despre cuviosul Meletie se cunoaşte faptul că a vieţuit în chilia sa din peşteră 40 de ani. Împreună cu Neofit a urcat în munţii de lângă Cozia şi s-a nevoit într-o peşteră situată nu departe de Stânişoara, pe partea de sud a muntelui Sălbaticul, fiind unul dintre cei şase călugări plecaţi de la Cozia. Dumnezeu l-a întărit să învingă în luptele grele date cu vitregia muntelui şi cu puterile cele potrivnice. Pentru a avea mintea trează şi trupul pregătit, cuviosul îşi aducea în fiecare zi apă

într-un ulcior de la mare distanţă. Se spune că, atunci când bătrâneţea l-a împiedicat să mai facă acest drum istovitor, Meletie s-a rugat lui Dumnezeu şi un izvor puternic a apărut la intrarea în peşteră. Acest izvor poartă numele sihastrului Meletie şi este un semn al puterii divine care răspunde rugăciunilor drepţilor Săi.

Cuvioşii Daniil şi Misail de la Turnu şi Stânişoara au fost canonizaţi în data de 28 septembrie 2016, stabilindu-se ca dată de prăznuire ziua de 5 octombrie. De asemenea, în aceeaşi zi au fost canonizaţi şi Sfinţii Meletie şi Neofit, stabilindu-se ca zi de prăznuire 3 octombrie.

Ștefania Coșuleanu - Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail, căutarea desăvârşirii

În drumurile de reporter, paşii m-au purtat şi pe meleagurile binecuvântate din Arhiepiscopia Râmnicului. Aici m-am oprit pentru câteva momente la Mănăstirea Turnu, pentru a căuta informaţii despre Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail. Aceşti monahi din secolul al 17-lea au trăit retraşi în chilii săpate în piatra muntelui, pe care azi le putem vedea în curtea Mănăstirii Turnu. În vechile locuri de rugăciune, care păstrează cu rigoare tradiţia monahală, simţi cum sufletul se odihneşte, iar grijile lumii moderne pălesc în faţa armoniei naturii şi a liniştii ce te împresoară. Sutele de ani de rugăciune neîncetată a călugărilor s-au transmis acestui loc, încât m-au făcut să simt că aici timpul s-a oprit în loc.

Sfinții cuvioși Daniil și Misail sunt doi dintre monahii care s-au nevoit în zona Muntelui Cozia, din Arhiepiscopia Râmnicului. Pentru modul lor de viețuire şi darurile duhovniceşti primite, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat în anul 2016, având ca zi de cinstire data de 5 octombrie. Tot atunci au fost canonizați Sfinții cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stânișoara.

Viețuirea în singurătate nu a însemnat pentru ei respingerea lumii, ci ridicarea deasupra ei şi căutarea desăvârşirii. S-au retras pentru a se putea ruga mai adânc pentru lume, iar omenirea are nevoie de rugăciunea lor şi de asemenea modele de trăire.

Drumul către Mănăstirea Turnu e lung, dar odată ajunşi uităm repede de oboseală. Ne atrag atenţia chiliile săpate în munte de către sfinţii sihaştri, dar şi dragostea cu

care monahii vieţuitori aici răspund oamenilor care le cer sfat şi ajutor. Ei sunt urmaşii cuvioşilor care au sfinţit chiliile săpate în piatră din curtea mănăstirii. Păşind în aceste încăperi reci şi umede, nu poţi să nu te gândeşti la jertfa neştiută a pustnicilor de altădată. Având permanent în faţa ochilor modelul înaintaşilor, monahii de azi, smeriţi şi discreţi în osteneala lor, îndeplinesc zilnic, în biserică, cele şapte laude. Aşa că orăşeanul care poposeşte la mănăstire câteva zile se poate bucura duhovniceşte la slujbele din miezul nopţii ori din zori de zi.

Cuviosul Daniil s-a nevoit, mai întâi, în obştea Mănăstirii Cozia, la începutul secolului al 17-lea. Cunoscător al Sfintelor Scripturi şi al învăţăturilor Sfinţilor părinţi, având o viaţă curată şi iscusinţă în trăirea călugărească, el s-a învrednicit de harul preoţiei. Prin smerenia sa şi darurile duhovniceşti primite, s-a făcut repede cunoscut de către monahii doritori de viaţă sfântă. Aşa a devenit principalul duhovnic al Lavrei coziene şi al sihaştrilor de pe Valea Oltului. Dorind o viaţă care să îl apropie de comuniunea cu Dumnezeu, s-a retras la poalele Muntelui Cozia. Aici şi-a săpat o chilie în stâncă, nevoindu-se peste 20 de ani într-o rânduială monahală deosebit de aspră. Peştera se vede şi astăzi în curtea Mănăstirii Turnu, fiind mărturie peste timp a izolării sale de lume, pentru a-L aduce în adânc de inimă pe Dumnezeu.

Vieţuirea în singurătate

Vieţuirea în singurătatea muntelui e o lume la graniţa dintre cer şi pământ, la care au acces doar cei care se dăruiesc total lui Dumnezeu şi caută dragostea Lui desăvârşită. Sfinţii părinţi ne învaţă că numai în linişte putem avea o legătură autentică cu Dumnezeu. Iar monahii care de-a lungul veacurilor au trăit retraşi în singurătate nu doar că şi-au vindecat sufletul de păcate, ci au devenit călugări „luminători" pentru întreaga lume. Rugăciunea lor puternică străbate întregul univers şi face să coboare mila lui Dumnezeu pentru noi.

Şi în prezent, în această zonă mai există călugări care, cu binecuvântarea stareţului, se retrag pentru o vreme în singurătatea muntelui. Izolaţi de lume, ei îşi dedică tot timpul rugăciunii, lecturii din Filocalie şi contemplării lui Dumnezeu. Întâlnirea cu un asemenea monah m-a îndemnat să îmi cercetez sufletul şi conştiinţa. Vorbeşte puţin, răspunde greu la întrebările mele, dar dincolo de cuvinte am văzut un om care a renunţat la tot şi toate pentru întâlnirea cu Dumnezeu. Mi-a spus doar că muntele l-a învăţat să fie neclintit.

Duhovnicul şi ucenicul său

Spre finalul vieţii, cuviosul Daniil a dat monahilor care se nevoiau cu el rânduieli de viaţă pustnicească, apoi, cunoscându-şi dinainte sfârşitul, l-a pus povăţuitor în locul său pe ucenicul său, cuviosul Misail.

În viaţa monahală, e important ca un duhovnic să formeze ucenici, ne-a spus părintele stareț al Mănăstirii Turnu, protosinghelul Misail Dumitrașcu: *„Tradiţia locului spune despre Sfântul cuvios Daniil că şi-a format mulţi ucenici, iubitori de viaţă sihăstrească. Dintre aceştia, monahul Misail a fost cel mai apropiat de modul său de vieţuire şi rugăciune. Aşa că la bătrâneţe, când nu a mai putut conduce obștea formată în jurul său, Daniil i-a încredinţat conducerea mănăstirii ieroschimonahului Misail.”*

Cuviosul Misail s-a nevoit mai întâi în Mănăstirea Cozia, la începutul secolului al 17-lea. Urmând părintelui său spiritual, s-a retras peste Olt, la poalele muntelui Cozia, unde a săpat o chilie alături de cea a duhovnicului său. Aici a trăit în singurătate şi ascultare mai mult de 20 de ani.

Părintele stareț Misail Dumitrașcu a enumerat trăsăturile cuviosului al cărui nume îl poartă: *„După moartea bătrânului Daniil, viaţa duhovnicească a continuat aici. Tradiţia spune că ieroschimonahul Misail era la fel de bun precum învăţătorul său, moştenise de la acesta râvna în îndeplinirea pravilei călugăreşti şi se nevoia neîncetat în rugăciune. Era la fel de blând şi lesne iertător precum părintele de la care deprinsese rânduiala vieţii călugăreşti.”*

În jurul acestor cuvioşi s-a adunat o mică obşte de fraţi nevoitori întru rugăciune neîncetată, privegheri, post şi citirea cărţilor folositoare de suflet. Pentru trebuinţele acestora, Sfinţii Daniil şi Misail au ridicat o biserică de lemn cu hramul „Intrarea în biserică a Maicii Domnului”.

Tradiţia locului spune că Daniil a fost duhovnicul tuturor pustnicilor din împrejurimi, la el spovedindu-se şi Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara. Aceştia coborau din munte mai cu seamă în duminici şi sărbători, pentru a se spovedi şi împărtăşi la Sfânta Liturghie săvârşită în acest schit. Chiar dacă vremurile nu au fost întotdeauna prielnice în istoria acestor locuri, tradiţia monahismului şi a vieţuirii în singurătate s-a păstrat, dovadă numărul mare de mănăstiri din zonă.

Ajutor pentru oamenii aflaţi în nevoi

În vremea în care au trăit Sfinţii Daniil şi Misail, pe locul Mănăstirii Turnu nu erau alte clădiri, ci doar încăperile lor săpate în piatra muntelui şi o mică biserică de lemn. De asemenea, aici nu existau drumuri de acces, ci era doar o sihăstrie. Aceste chilii rezistă de peste trei secole în curtea mănăstirii *„pentru că au fost făcute în duh de pace şi smerenie. Ele ne dau mărturie că putem trăi retraşi de lume, în armonie cu natura, împăcaţi cu noi înşine, în rugăciune permanentă şi comuniune cu Dumnezeu”,* a completat părintele Misail Dumitraşcu.

După trecerea la cele veşnice, aceşti cuvioşi au fost îngropaţi lângă Altarul bisericuţei ridicate de ei.

În anul 1676, mitropolitul Varlaam al Ţării Româneşti, fost egumen al Mănăstirii Cozia, a construit la Turnu o bisericuţă din piatră pe vechea temelie a bisericii de lemn, aşezând sub ea moaştele Sfinţilor Daniil şi Misail. O inscripţie de pe zidul exterior al sfântului locaş arată că acest loc se află situat chiar sub Altar.

Prin modul lor de vieţuire, aceşti doi monahi s-au arătat vase alese ale Duhului Sfânt, înscriindu-se în rândul sfinţilor cuvioşi români, ca purtători de daruri duhovniceşti şi luminători prin vieţuirea lor sfântă.

În şedinţa de lucru din 25 februarie 2016, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu, având ca zi de prăznuire data de 5 octombrie.

Mulţi credincioşi mărturisesc că în acest loc simt linişte şi bucurie duhovnicească. Şi chiar dacă în secolul al 17-lea au trăit departe de lume, astăzi Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu ajută prin rugăciunile lor credincioşilor care au nevoie.

Mănăstirea Turnu din Arhiepiscopia Râmnicului

Situată la poalele masivului Cozia, Mănăstirea Turnu din judeţul Vâlcea se înalţă zveltă într-un loc deschis de pe malul stâng al Oltului. Denumirea mănăstirii provine de la un turn masiv ridicat în secolul al 2-lea de către legiunile romane din Castrul Arutela. Iniţial, i s-a spus „Schitul de după turn”, apoi „Schitul Turnu” şi în cele din urmă „Mănăstirea Turnu”.

Primele informaţii despre acest sfânt locaş spun că în secolele 16-17 aici s-au retras câţiva călugări de la Mănăstirea Cozia. Dintre aceştia, cei mai cunoscuţi au fost monahii Daniil şi Misail, care au şi construit aici prima biserică de lemn. Mai târ-

ziu, în 1676, mitropolitul Varlaam al Ţării Româneşti a ridicat o biserică de piatră pe vechea temelie a celei de lemn.

Un rol important în istoria mănăstirii l-a avut episcopul Gherasim Timuş al Argeşului, care, între anii 1893 și 1901, a construit aici o clădire mare, cu o biserică spaţioasă, având hramul „Schimbarea la Faţă a Domnului”, trapeză şi camere de locuit.

La 28 octombrie 1901, cu ocazia sfinţirii noilor edificii, Schitul Turnu a fost ridicat la rangul de mănăstire.

Film documentar despre Sfinții cuvioși Daniil, Misail, Neofit și Meletie de la Râmnicu-Vâlcea

Filmul documentar a fost realizat de Trinitas Tv cu prilejul canonizării Sfinților cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu și a Sfinților cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stănișoara.

https://www.youtube.com/watch?time_continue=2&v=3EDz6O8Vq14

https://www.trinitas.tv/sfintii-cuviosi-daniil-misail-neofit-si-meletie-de-la-valcea/

Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Turnu de pe valea Oltului

La poalele culmii Turneanu din masivul Cozia, într-un loc retras, pe malul stâng al Oltului, se înalţă silueta zveltă a mănăstirii de călugări Turnu, la doi kilometri de ctitoria voievodului Mircea cel bătrân, Mănăstirea Cozia.

***

Denumirea Mănăstirii vine de la un turn masiv construit în secolul al II-lea de legiunile romane din Castrul Arutela, ale cărui ruine se mai văd în Poiana Bivolari. Inițial, i s-a zis „Schitul de după turn”, apoi Schitul Turnu și în cele din urmă Mănăstirea Turnu.

Începuturile aşezământului de la Turnu

Istoria ne relatează că prin veacurile al XV-lea şi al XVI-lea, în acest loc s-au retras câţiva călugări de la Mănăstirea Cozia. Dintre sihaștrii retraşi aici, cei mai renumiţi au fost pustnicii Daniil şi Misail, ale căror chilii (săpate în stâncă) se văd şi astăzi.

Cuviosul Misail a ridicat aici o mică biserică de lemn, cu hramul „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului”, devenit astfel ctitorul Schitului Turnu.

În anul 1676, mitropolitul Varlaam al Ţării Romaneşti, fost egumen al Mănăstirii Cozia, construieşte la Turnu o bisericuţă din piatră şi cărămidă pe vechea temelie a bisericii de lemn, aşezând sub ea moaştele cuvioşilor Daniil şi Misail.

Aşezământul a fost o copie a Mănăstirii Cozia-Veche, fiind refăcut de Gherasim Timus (1894-1911), însă biserica veche a fost mistuita de flăcări în 1932, scăpând din calea incendiului doar casa lui Gherasim Timus şi chiliile din vale.

Contribuţia episcopului Gherasim Timuş

După ce, timp de secole, singura legătură a mănăstirii cu lumea o formau potecile ce urcau culmea muntelui şi coborau în satele Loviştei, între anii 1891-1896 s-a construit calea ferată Râmnicu-Vâlcea - Râul Vadului, iar în preajma Schitului s-a amenajat o staţie C.F.R., legată de şoseaua Călimăneşti-Sibiu printr-un pod plutitor peste Olt.

Datorită acestor avantaje, între anii 1893-1901 episcopul Gherasim Timuş al Argeşului a construit o clădire mare, cu o biserică spaţioasă purtând hramul „Schimbarea la Faţă”, trapeză şi camere de locuit. Planurile acestui edificiu au fost întocmite de arhitectul polonez Anton Grigorievici Lapinscki.

La 28 octombrie 1901, cu ocazia sfinţirii noilor edificii, Schitul Turnu a fost ridicat la rangul de mănăstire.

Mistuire şi refacere

O catastrofă pune însă capăt acestui avânt nemaiîntâlnit la Turnu: un incendiu izbucnit dintr-o sobă de la arhondaric, în noaptea de 6-7 februarie 1932, distruge, într-o singură oră, cinci corpuri de case cu 26 de camere, două şoproane, trapeza veche, clopotniţa, turla de la biserică mică, tâmpla cu toate icoanele şi candelele, iar pictura interioară o degradează cu tot cu tencuială. Tot atunci a luat foc şi casa nouă, dar printr-un efort deosebit incendiul a fost localizat şi stins.

Prin străduinţa episcopului Nichita Duma şi datorită daniilor credincioşilor, în anul 1933 s-au refăcut biserica, două case şi clopotniţa. Pictura s-a realizat în frescă de către pictorul Belizarie, întreaga lucrare fiind terminată în 1935-1936, stareţ fiind ieromonahul Calist Barbu.

Stareţii Teoctist şi Ioanichie

Ca urmare a Decretului 410 din 1959, mănăstirea a fost desființată în 1961 și transformată în Casa de odihnă pentru personalul Episcopiei Râmnicului și Argeșului. În anul 1975, ieromonahul Teoctist Dobrin (1975-1990) a fost numit ca superior al așezământului, iar Turnu a devenit schit al Coziei. Din anul 1982, egumenul Teoctist a reușit să adune în jurul său un grup de monahi tineri, iar în anul 1988 a izbutit revenirea la statutul de mănăstire.

După retragerea părintelui Teoctist, în 1990 monahul Ioanichie Trifa a fost numit stareț și s-a ocupat de restaurarea construcției episcopului Gherasim Timuș. Trapeza de la parter s-a amenajat într-o biserică spațioasă purtând hramul „Izvorul Tămăduirii”.

În prezent, la Mănăstirea Turnu vieţuiesc peste 25 de monahi, iar stareţ este protosinghelul Ioanichie Trifa.

(Foto) Pe urmele Sfinţilor Daniil şi Misail la Mănăstirea Turnu

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

(Foto) Închinare la peşterile Sfinţilor Daniil şi Misail la Mănăstirea Turnu

foto: Pr. Silviu Cluci

Peșterile și grotele de la Turnu au fost printre primele în care s-au retras schimnicii din zonă, probabil de pe vremea Sfântului Nicodim. Exista în zonă, de pildă, peștera pustnicului Teofil. Ei şi-au săpat chilii în stânca muntelui, unde au trăit în post şi rugăciuni neîncetate, răbdând frigul, suferinţele şi ispitele de tot felul. Sfinţenia vieţii lor s-a făcut cunoscută multor călugări şi creştini, ea devenind adevărată pildă de rugăciune, nevoinţă şi vieţuire în Hristos.

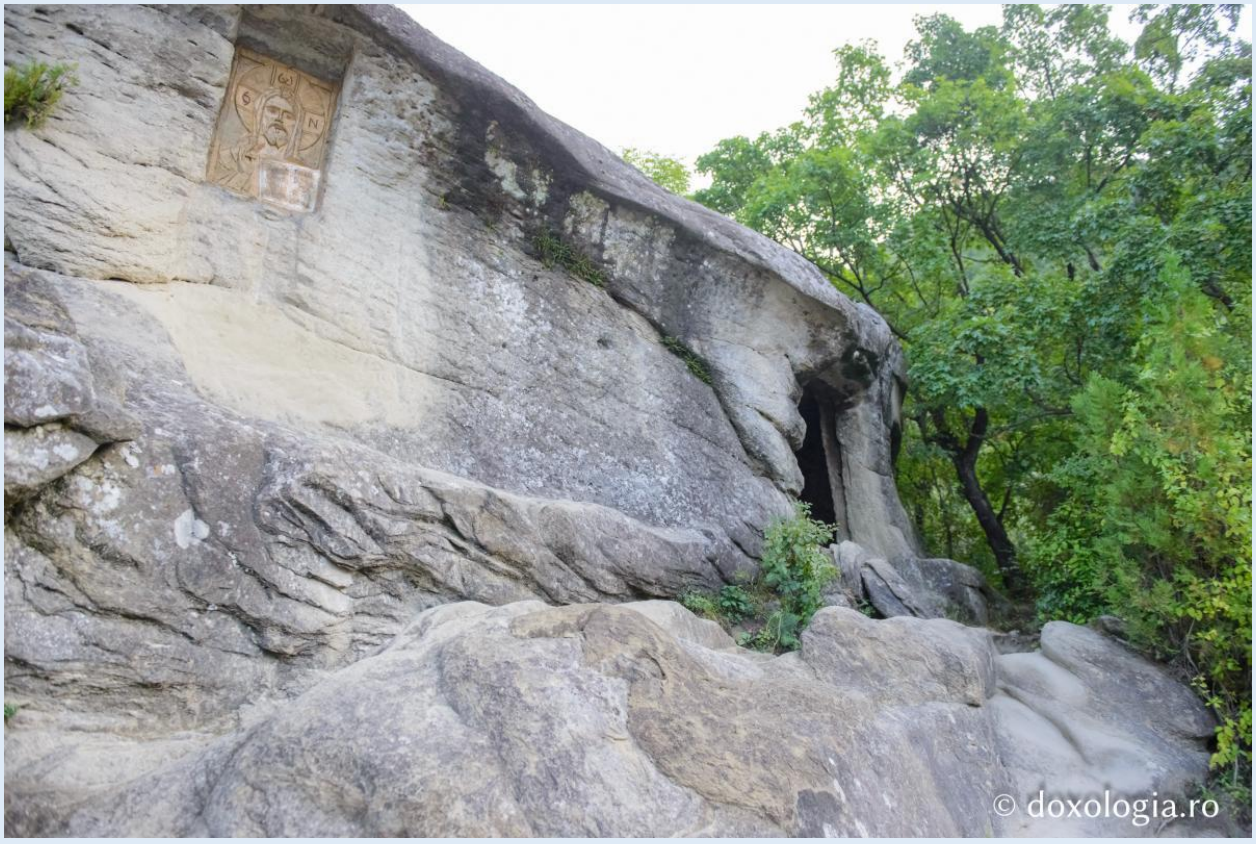
© doxologia.ro

© doxologia.ro

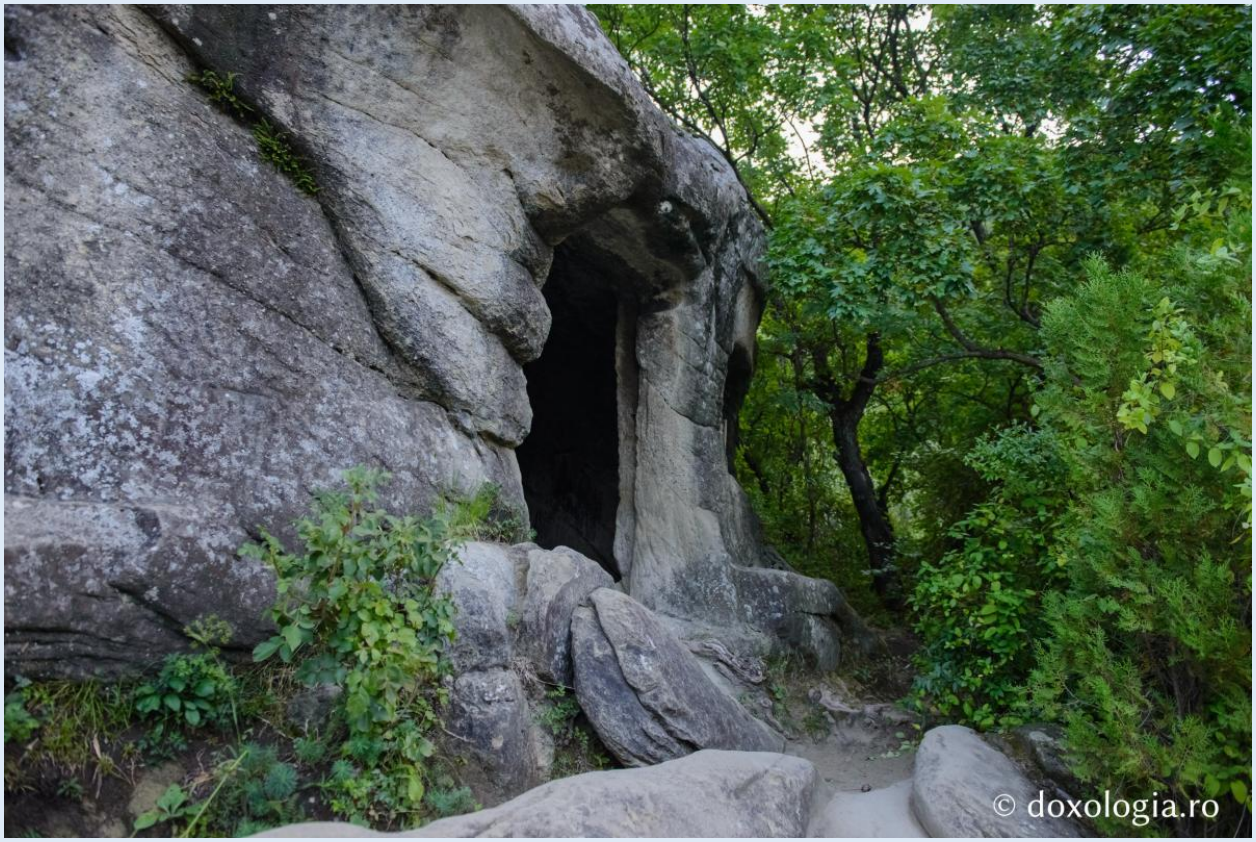
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

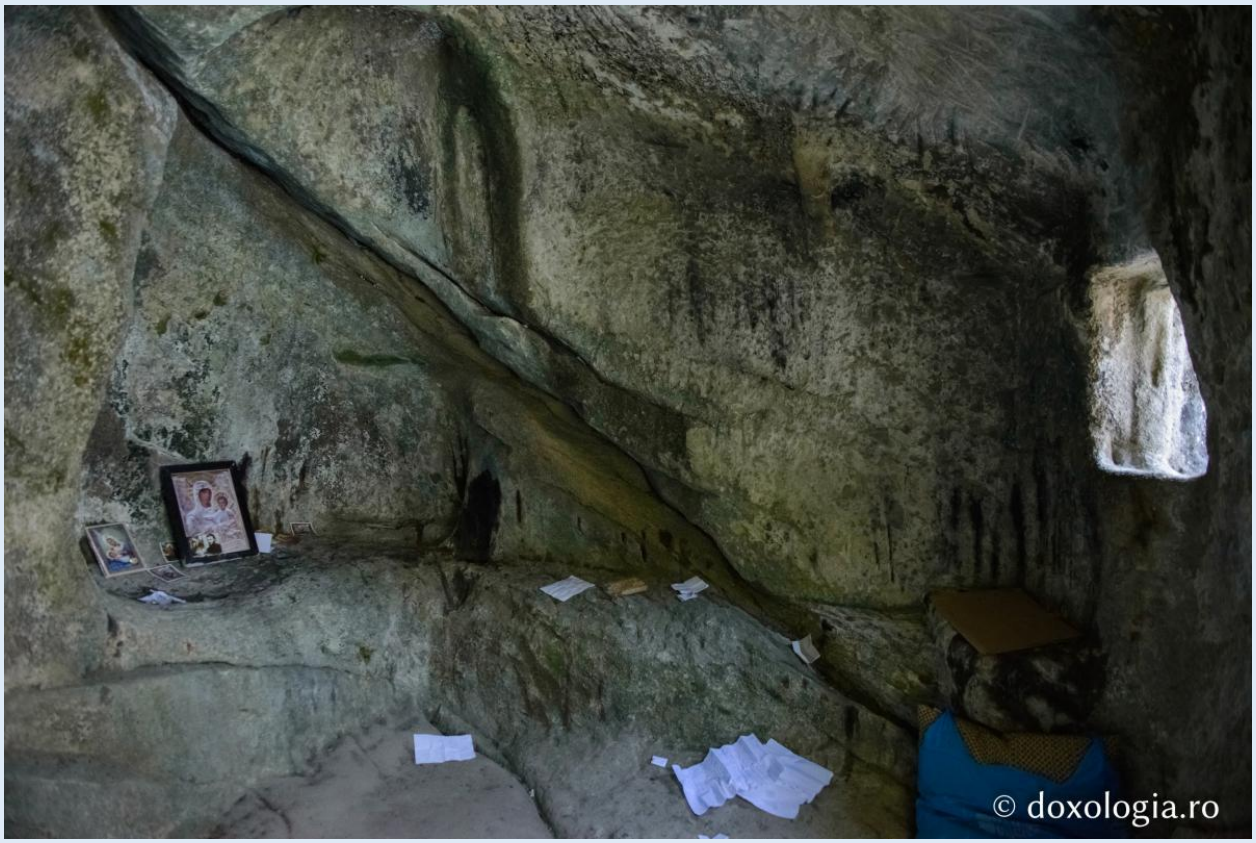
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Dumitru Manolache - Grotele Sfinților Daniil și Misail de la Turnu

Fotografii: Mihnea Păduraru
24 septembrie 2016

Nouă - călători prin acest veac rătăcit și încercat - bucuria, de cele mai multe ori, ne scapă. Păşind însă pragul grotelor în care s-au nevoit Sfinții cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu, Arhiepiscopia Râmnicului, cel puțin pentru câteva clipe, gustăm și noi din prea plinul urcușului spre propria inimă.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, reunit pe 25 februarie 2016 în şedinţă de lucru, a hotărât canonizarea Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu și a Sfinților cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stânișoara. Primii au ca zi de prăznuire data de 5 octombrie, iar ceilalți data de 3 septembrie. Proclamarea canonizării celor patru sfinți cuvioşi din Eparhia Râmnicului va avea loc la sfârşitul acestei luni.

Pilde de rugăciune

„Sfinţii sunt armata de geniu a lui Hristos”, spunea Sfântul Serafim de Sarov. În această perioadă premergătoare marelui eveniment din septembrie, am pornit spre locul în care s-au nevoit cei doi cuvioși de la Turnu, oșteni milostivi și smeriți din „armata de geniu a Mântuitorului Hristos”, încercând să le descoperim nu numai viețile, ci și lucrarea prin care ei au dobândit aici, pe pământ, darul de a primi bucuria în inimi ca pe o scară. Căci despre cealaltă cale, cea prin care ei, în ceruri, vor intra în bucurie, nu știm a vorbi.

Drumul acesta al nostru nu părea a avea ceva spectaculos. Ajunși însă în pragul grotelor cuvioșilor, paradigma se schimbă. Acolo, un duh necunoscut ne-a cercat la inimă. Iar rezultatul l-am simțit ceva mai târziu, când o neliniște caldă ne-a umplut de bine și un fel de lumină ne-a îmbrăcat pe dinlăuntru firea.

Pământul făgăduinței. Așa era socotit, din începuturi, pentru frumusețea și rodnicia locului, ținutul Coziei. În decursul veacurilor creştine, numeroşi sihaştri s-au nevoit aici. Peșterile și grotele de la Turnu au fost printre primele în care s-au retras schimnicii din zonă, probabil de pe vremea Sfântului Nicodim. Exista în zonă, de pildă, peștera pustnicului Teofil. Ei şi-au săpat chilii în stânca muntelui, unde au trăit în post şi rugăciuni neîncetate, răbdând frigul, suferinţele şi ispitele de tot felul. Sfinţenia vieţii lor s-a făcut cunoscută multor călugări şi creştini, ea devenind adevărată pildă de rugăciune, nevoinţă şi vieţuire în Hristos.

Pe mulți dintre acești călugări i-a cunoscut și evlaviosul mitropolit Varlaam, încă de pe vremea când era tânăr monah la Cozia. Unii cred că ridicarea ctitoriei Turnu ar fi făcut-o întru pomenirea mamei sale, care se călugărise la bătrânețe sub numele de Xenia, în schitul de maici Ostrov, și trăise ca schimnică mai mult „la schitul de după turn”. Poate chiar într-una din peșterile părăsite din zonă.

Taine și nevoiri

Sfinţii cuvioşi pustnici Daniil şi Misail s-au născut în a doua jumătate a veacului al XVI-lea în părţile Olteniei. Amândoi, încă din tinereţile lor, erau iubitori de nevoinţe pentru Dumnezeu şi doritori de viaţă sfântă, având o fierbinte dragoste către Mântuitorul Iisus Hristos şi către Preacurata Sa Maică. Drept aceea, au intrat în Mănăstirea Cozia ca fraţi, vieţuind în ascultare şi smerenie, deprinzând taina nevoinţelor, dobândind darul rugăciunii şi al iubirii de Dumnezeu.

Nu mult după ce au intrat în mănăstire, pentru ostenelile şi pentru râvna lor pentru Dumnezeu, s-au făcut vrednici de mult dorita schimă a călugăriei, primind tunderea de la egumenul lor.

Cuviosul Daniil, fiind cunoscător al Sfintelor Scripturi şi al învăţăturilor Sfinţilor Părinţi, dar având şi trăire roditoare şi iscusinţă în viaţa călugărească, a fost învrednicit cu harul preoţiei. În scurt timp, a fost ales duhovnic şi povăţuitor pe calea mântuirii.

Printre cei care se mărturiseau lui se afla şi Misail, care i-a devenit ucenic duhovnicesc.

După o vreme, dorind împlinire şi arzând de dragostea cea dumnezeiască, împreună au hotărât să părăsească viaţa de obşte şi să meargă, cu binecuvântarea stareţului, în pustnicie. Așa că s-au retras dincolo de „Turnul lui Traian", vechiul bastion de veghe roman de pe Valea Oltului, în ţinuturile Muntelui Cozia, unde şi-au săpat chilii în stânca muntelui, lângă nişte izvoare de apă.

Cu timpul, în jurul cuvioşilor s-a adunat o mică obşte de fraţi nevoitori întru rugăciunea neîncetată, în privegheri, post şi în citirea cărţilor folositoare sufletului. De aceea, Daniil şi Misail au ridicat un locaș de lemn pentru trebuinţele lor, în cinstea Intrării în biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Cuviosul Daniil era duhovnic al tuturor pustnicilor din împrejurimi, la el spovedindu-se, după tradiţie, şi Sfinţii Sihaştri Neofit şi Meletie de la Stânișoara.

Spre sfârşitul vieţii, cuviosul Daniil a dat părinţilor care se nevoiau acolo rânduieli de viaţă pustnicească, apoi, cunoscându-şi mai înainte sfârşitul, le-a pus povăţuitor în locul lui pe cuviosul Misail.

Amândoi, Daniil şi Misail, după trecerea la cele veşnice, în prima jumătate a veacului al XVII-lea, au fost îngropaţi lângă altarul bisericuţei lor. Când în 1676 mitropolitul Varlaam al Ţării Româneşti a construit la schit o nouă biserică, de piatră, a aşezat sfintele moaşte ale cuvioşilor Daniil şi Misail la temelia altarului bisericii celei noi.

În dialog cu Dumnezeu

Grotele din curtea Mănăstirii Turnu, în care s-au nevoit cei doi cuvioși, coboară în miezul privirii o tulburătoare chemare. Urcându-le treptele săpate în piatră, nu ai cum să nu guști din bucuria ce a umplut inimile sfinților în lungile lor nopți de tăcut dialog cu Dumnezeu. Aici, în gura chiliilor, înveți lecția unei necesare „căderi" cu picioarele pe pământ. Sau poate a unei „loviri" cu capul de pragul de sus. Căci în fața acestor adevărate altare de piatră, orizontalitatea vieții noastre

terne se surpă. Și din această „cădere”, deprinzi deopotrivă sensul zborului și verticalitatea, ca dimensiuni (uitate, din păcate!) ale inimii.

Odată intrat în spațiul strâmt, auster, dar luminos al pietrei scobite, nu mai poți reveni în prezent oricum. Ci, măcar așa, ca o tresărire, cu sensul vertical al inimii regăsit, dobândit ca și zbor. Sau poate ca scară între pământ și cer. Ca bucurie. Hrană pentru o altă ascensiune, pentru un alt mâine sau pentru un alt azi. Este ceea ce agonisesc, fărâmă cu fărâmă, fiecare din călugării prezentului din mănăstire.

Duhul cuvioșilor azi

„Se spune că Sfinții cuvioși Daniil și Misail au trăit aici în cele două chilii 20 de ani. Primul în cea din dreapta, iar al doilea în cea din stânga. Când a zidit biserica schitului, mitropolitul Varlaam le-a așezat osemintele la temelia ei, în dreptul sfântului altar. O piatră încastrată în zid, scrisă în chirilică, face referire la «Daniil duhovnicul». Iar noi simțim ajutorul acestor sfinți tot timpul. Ei sunt ocrotitorii mănăstirii noastre”, ne spune părintele protosinghel Iosif, care ne-a întâmpinat la sosire.

„O predanie locală spune că în jurul anului 1793, când episcopul Iosif I se instala ca ierarh în cetatea Basarabilor de la Curtea de Argeș, monahia Marta, mama lui, călugărită și ea la bătrânețe, retrasă într-una din aceste grote, ar fi plecat la Domnul. Despre acest lucru a scris și vrednicul de pomenire arhiepiscop Gherasim, în Monografia «Eparhia Râmnicului», în paginile dedicate mănăstirii noastre. Și tot la fel, predania îl pomenește și pe monahul Arsenie, tatăl episcopului Iosif I, despre care spune că s-ar fi nevoit și el tot pe aici”, ne mărturisește și părintele Nectarie.

Părintele Misail, starețul mănăstirii, poartă de puțin timp numele ucenicului Sfântului cuvios Daniil. „Pentru acest fapt, îi mulțumesc Înaltpreasfințitului Părinte arhiepiscop Varsanufie. Este o foarte mare responsabilitate pentru mine. Când mă gândesc la lucrul acesta, mai mult mă tem de ce vor spune oamenii despre mine. Știind însă că port numele unui sfânt care a viețuit aici, primesc și mai multă putere. Dar și mai multă responsabilitate, ca să reușesc să parcurg marea acestei vieți. Este și greu, dar este și bucurie. Până la urmă este o jertfă. Eu încerc să urmez, cât de puțin, din pilda vieții celor doi sfinți. Dar să lăsăm faptele să vorbească. Mai știu un singur lucru, și cred că este cel mai important: harul care i-a călăuzit pe cei doi cuvioși continuă să se reverse aici fără încetare, ca o prelungire a sfințeniei lor. Până prin anii ’40 ai secolului trecut, grotele au continuat să fie locuite. Abia atunci ultimul viețuitor al lor a trecut la Domnul. Harul însă coboară

și către noi. Și îi simțim lucrarea. Noi avem o fotografie, realizată în 1920, cu ultimii doi părinți care au locuit în grote.

Pe spatele ei scrie: «C. Xeni, fost ministru, și Radu D. Rosetti, avocat și scriitor, la Mănăstirea Turnu, lângă doi călugări centenari, în 1920». La vremea aceea, grotele aveau uși și ferestre, iar în ele se făcea o geană de foc în timpul iernilor. Și cei ce ne vizitează simt că aici, cândva, s-au nevoit sfinți. Până în zilele noastre se simte duhul de liniște pe care ei l-au primit de la Domnul, și se va simți și după trecerea noastră. Dar acest duh nu este ceva pe care să-l putem cuantifica foarte exact, ca un rezultat matematic, de pildă. Chiar dacă suntem atât de «diluați» în ziua de azi, și nu mai simțim lucrarea lui cum o trăiau cuvioșii, totuși avem credință. Fie și un pic, dar o avem! Pentru că sfinții ne ajută. Și cei ce ajung aici simt lucrul acesta. Altfel, de ce ar porni-o către noi? Unora, care s-au rugat sfinților din grote, le-au fost ascultate cererile.

Și, cine știe, poate același lucru i s-a întâmplat și Sfântului Ioan Iacob Hozevitul, care prin 1934 a trecut pe aici, reușind să se nevoiască la noi mai bine de un an!”, ne mărturisește părintele stareț Misail.

Părăsim acest loc al sfințeniei convinși că acolo, în ceruri, cei doi sfinți cuvioși sunt de mult intrați întru bucuria Domnului. Rămâne ca și noi să le urmăm, pe cât ne stă în puteri, lucrarea, sperând, încercând, să tindem spre cer, deschizându-ne inimile, pentru a lăsa bucuria să ni le umple, așa cum au făcut-o ei, sfinții din grotele de la Turnu.

Sursa:
http://ziarullumina.ro/grotele-sfintilor-daniil-si-misail-de-la-turnu-115922.html

Icoane

5 octombrie

5 octombrie

SF.
MISAIL
DE LA
MĂNĂSTIREA
TURNU
SF.
IAKIM

SF.
MISAIL
DE LA
MĂNĂSTIREA
TURNU
SF.
DANIIL

SFÂNTUL
DANIIL
DE LA
MĂNĂSTIREA
TURNU
SFÂNTUL
MISAIL

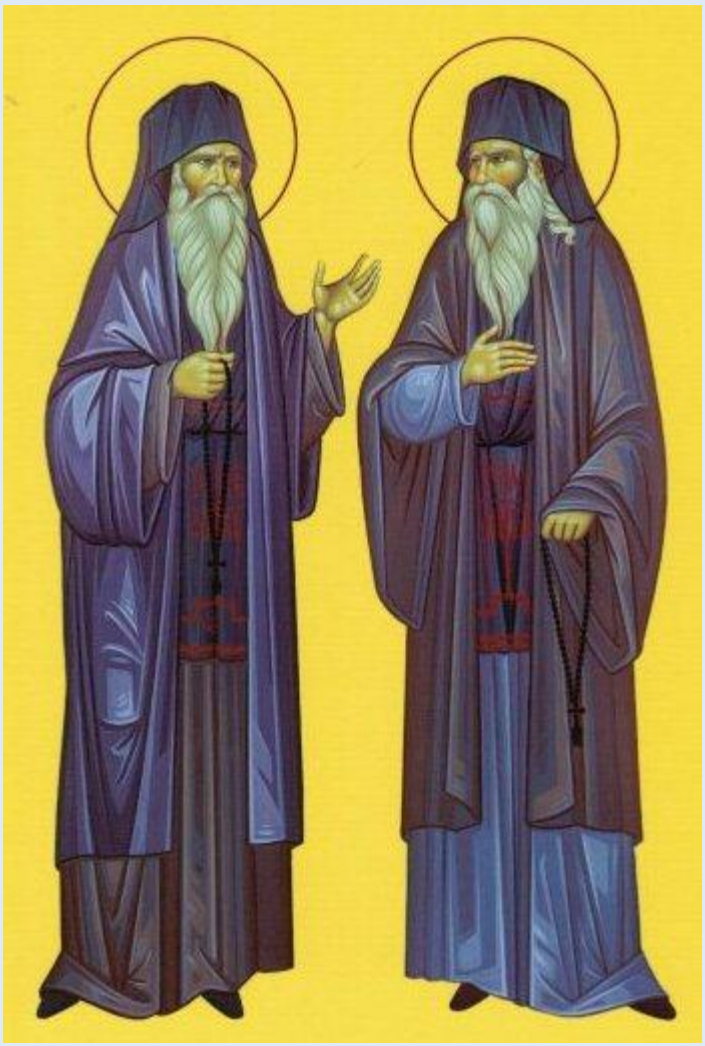

byzantinepainting.com

SF.
MISAIL
DE LA
MĂNĂSTIREA
TURNU
SF.
DANIIL

BASILICA.RO
Tropar
Dascăli ai rugăciunii neîncetate
și ai luptelor duhovnicești
v-ați arătat, Cuvioşilor Daniil
şi Misail, că de iubirea Mântuitorului
Hristos nedespărțiți fiind,
cu apostolească râvnă Preasfintei
Treimi ați slujit cu osârdie,
în peşteri nevoindu-vă.
Pentru aceasta cerem cu smerenie:
Rugați-vă, să se mântuiască
sufletele noastre!
Sf. Cuv. Daniil și Misail
de la Mănăstirea Turnu

Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu!